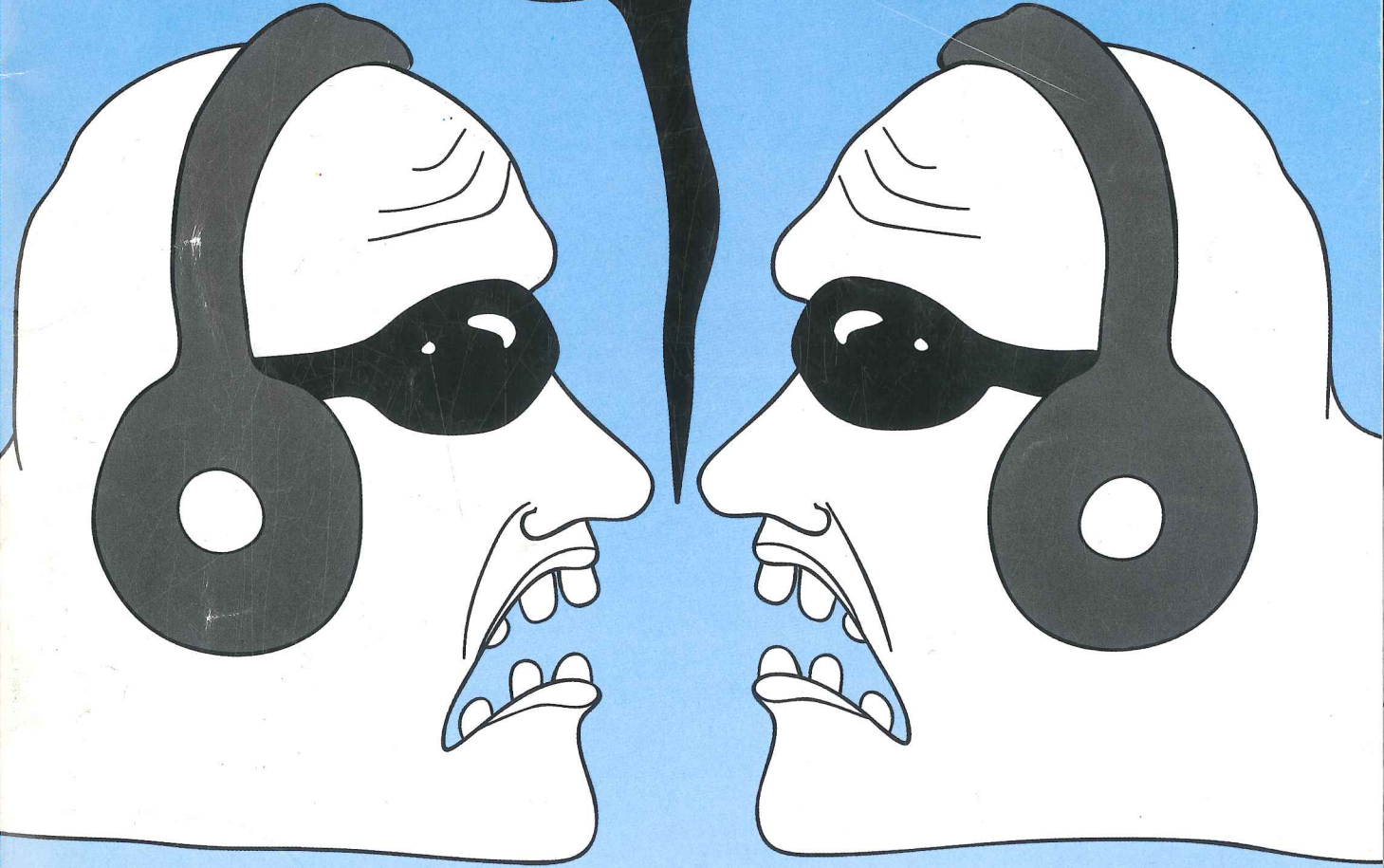

Genç Öncüler

Aylık Gençlik Dergisi • Ocak 2007 • 28

ARKADAŞLIK
ÖLDÜ MÜ? :- (

Siz Farklısınız!

Konuk Yazar: Demet Tezcan

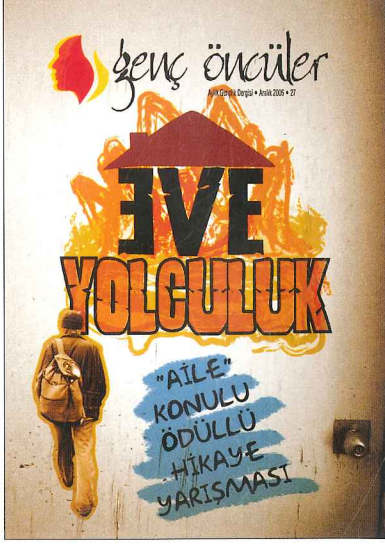
Eve Yolculuk Sürüyor

Aile Konulu Hikaye Yarışması

“Bırak bozuk saatler yalan yanlış işlesin”

genç öncüler abur cubur dergilerden her haliyle farklı.

“Dergi, hür tefekkürün kalesi. Belki serseri ama tâze ve sıcak bir tefekkür. Dergi bir zekalar topluluğunun eseri. Bir neslin vasiyetnamesidir dergi; vasiyetnamesi, daha doğrusu mesajı.”

Cemil Meriç

Düzenli olarak takip etmek isteyeceğiniz bir dergi
gençliğin dilinden gençler için...

genç öncüler
Aylık Gençlik Dergisi

Abone Hattı
0 212 633 21 02

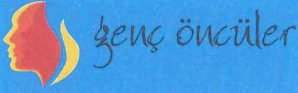
Doğru Frekans

Genç Öncüler dergisi ahlaki, toplumsal ve kültürel bir erozyonun yaşandığı çağımızda; bu seli yarararak yeni bir sayı ile daha karşınızda. Genç Öncüler dergisi "gençliğin dilinden gençlere" hitap eden, gençliğe öncülük edebilecek bir neslin penceresinden hayata bakmaya çalışıyor. Farklı bir nesille karşı karşıya olduğunun farkında, kendi kalarak bu nesille iletişim kurmaya çalışıyor.

Geçen süre de, bize bu yeni- genç nesille doğru bir frekansta bulduğumuzu da gösterdi doğrusu. Yaşadığımız coğrafyada dergicilik alanında da öncülük ederek "sadece gençlerin yazdığı bir dergi" olması yönüyle; kendini, İslamı, misyonunu ciddiye alan bir gençlik için gerekli zemini oluşturmaya çalıştı. Ve böylece gündem oluşturdu. Dergimiz kapak konularıyla da gündem oluşturmaya devam ediyor. Bu sayımızda "Arkadaşlık Öldü Mü?" başlığıyla en temel problemlerimizden birini gündeme taşıyoruz. Zafer Özdemir, Zeynep Şahin ve Ebru Cengiz'in konuyla ilgili yazıları ile sadece meseleye girizgah yapabiliyoruz. Bu konuyla ilgili söylenecekleri, arkadaşlıkla ilgili yaşananları okurlarımızın katkıları ile gelecek sayılarımızda sürdürmek istiyoruz.

Genç ve öncülerin bulunduğu dergimizin sayfalarında nicedir öncü yazarlarımızı görmek istiyorduk. "**Konuk Yazar**" sayfamız bundan böyle toplumu yönlendiren öncü yazarlarımızı ağırlayacak. Bu sayımızda bizi kırmayarak "**SİZ FARKLISINIZ, PEKİ FARKINDA MISINIZ?**" yazısıyla aramıza katılan, gençliğe misafir olan Sayın **Demet Tezcan**'a teşekkür ediyor bu vesileyle hoş geldiniz diyoruz.

Aile konulu hikaye yarışmamız ve hikayecilerimizin büyük yarışı devam ediyor. Yazarlığa adım atmak isteyenlerin 10 Şubat 2007'den önce eserlerini ulaştırmaları gerektiğini tekrar hatırlatıyor, daha da hareketlenen ve ilgi çekici hale gelen dergimizle sizleri baş başa bırakıyoruz.

Sahibi

Umran Yayıncılık
Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Adına
Abdullah Yıldız

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Ömer Miraç Yaman

Yayın Sorumlusu

Zafer Özdemir

Yayın Kurulu

Yunus Babacan, Elyesa Koytak,
Murtaza Koçak, Recep Ergun,
Abdullah Şanver, Hüseyin Buladı,
M. Emin Polat.

Bu Sayıya Katkıda Bulunanlar

Zeynep Şahin, Demet Tezcan, Kemal
Özdemir, Erva Günay, Ammar Kılıç, İkbal
Armağan, Ebru Cengiz, Fatma Betül Şahin,
Nur Funda Başer, Betül Ergün, Bircan
Bozkurt, Zeynep Topuz, Yunus Babacan,
Ömer Faruk Yıldız, Asuman Yasemin,
Zehranur Babacan, Zehra Güven.

Adres

Kızıtaşı Cad. Dolap Sok.
No:5/3 Fatih İstanbul
Tel: (0212) 635 28 12 - 621 33 02
Fax: 621 44 04
iletisim@genconculer.com

Grafik Tasarım: Tekin Öztürk

Baskı: Şenyıldız Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş merkezi
No:3 Kat:1 Topkapı - İstanbul
Tel: (212) 483 47 91

içindekiler

5

Dostluk...
Ama kiminle?
Zeynep Şahin

10

Öncüler Öncüsü
Esseniler
Kemal Özdemir

14

Duvar Süsümüz
Ammar Kılıç

24

Belirsizlikler...
Yunus Babacan

25

Okul Hatıraları
Kartal ve Ben
Ömer Faruk Yıldız

26

Niçin Sanat
Asuman Yasemin

29

MEKTUP
Leyla Teyze'den...

30

Kültür Sanat
DAVA ve KAFKA
Elyesa Koytak

8

Konuk Yazar

Siz Farklısınız, Peki Farkında mısınız?

Demet Tezcan

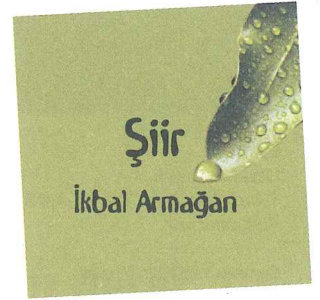
12

Karikatür okumaları

İnanmış Yürekler...

Erva Günay

15

18

Dün ve Şimdi
Ama Yarın Değil

Ebru Cengiz

22

Ölüme Bir
Saatimiz Kaldı

Bircan Bozkurt

Arkadaşlık Öldü mü?

Zafer Özdemir

Arkadaşlık öldü mü; ölmedi ama eskisi gibi de değil. Bunu çok değil son 10-15 seneye şahitlik edenler de çok rahat söyleyebiliyor. Bu süre içinde dünyayla birlikte arkadaşlık ilişkileri de değişti. Bunu artan yalnızlık, gelecek korkusu ve umutsuzluktan da çıkarmak mümkün. Eski nesiller, kendi gençlik dönemlerine bakıp bugünkü gençliğin aslında adam! olamayacağını söylüyor gibiler. Yeni nesillerin umursamazlığı ile nesiller arası bir kopuş yaşanıyor. Eski nesillerin yeniler hakkındaki düşünceleri umursanmayacak derecede önemsiz değil.

Arkadaşlık insan olmamızla doğrudan irtibatlı. Temel insani vasıfların yaprak dökümünü yaşadığımız şu günlerde bundan haliyle arkadaşlık da nasibini alıyor. İletişim çağında en ciddi problem iletişimsizlik. Arkadaşlarımıza en fazla ihtiyaç duyduğumuz anlarda arayıp konuşacak, sarılıp ağlaşacak birini bulamıyorsak fazla söze de gerek kalmıyor. Kimse hayatındaki yalnızlığın sadece bir mesaj sesiyle dindiremez. Kimse kulaklığıyla duran bir kişinin karşısına geçip de halleşemez, dertleşemez. Kimse simsiyah camların arkasındaki gözlerin onu bırakın anladığını, dinlediğini düşünemez.

Nedense işin sonunu düşünmez insan. İnsanı kendi sonuna hazırlayan biraz da içinde olduğu arkadaş ortamıdır. Hani Kur'an-ı Kerim'de "Yazıklar olsun bana, keşke filanı dost edinmeseydim" diyor ya. En korkuncudur bu pişmanlığı insana yaşatan.

Evet arkadaşlık ölmedi ama farkında olmadan yaraladık onu. Paylaşmasına izin vermedik onun, ilgilenmedik. Yüreğinde hangi acılarla dolaştığını öğrenemedik. Anlayamadık, dinlediği müzikte ne bulduğunu, izlediği dizide neyi aradığını, tuttuğu takımın hayatında neden bu kadar yer tuttuğunu. Göremedik, gitmek istediği yolun hangisi olduğunu. "yak bi tane" derken basit bir hevesi dindirmediğimizi düşünmedik. Okuldan kaçtığımızda onu da hep ya internet kafeye ya duman altı başka bir yere götürdük Sorulduğunda aslında biz de "Ortam" bazen gerçekten katlanılacak gibi olmadığında demirliyorduk gemimizi oralara. Yoksa biz de kendimizi ait hissetmiyorduk oralara.

Nedense işin sonunu düşünmez insan. İnsanı kendi sonuna hazırlayan biraz da içinde olduğu arkadaş ortamıdır. Hani Kur'an-ı Kerim'de "Yazıklar olsun bana, keşke filanı dost edinmeseydim" diyor ya. En korkuncudur bu pişmanlığı insana yaşatan.

Arkadaşlıkta iki önemli kavramdır; ortam ve durulmak. Hani şimdi "ortam yapmak" diye kullanılıyor ya, işte o ortam. O ortamdır güven ya da güvensizliği yaratan. Kibir, alaydan, küfürden, adaletsizlikten, günahattan, ayıptan uzak vefadan, anlayıştan, muhabbetten, paylaşmadan fedakarıktan nasibini almış bir ortamdır olması gereken. Böyle bir ortamda insan durulur, teskin olur sakinleşir, başındaki bulutları dağıtır, kederini unuttur. Aslında böyle bir ortamda coşar insan, durmaz yerinde heyecan, taşar duygular. Taklit ve özentiden, maskelerden kurtulur kendi olur insan. Kendi olur insan, kendi olur...

Kimse kulaklığıyla duran bir kişinin karşısına geçip de halleşemez, dertleşemez. Kimse simsiyah camların arkasındaki gözlerin onu bıraktığını, dinlediğini düşünemez.

Dostluk...

Zeynep Şahin

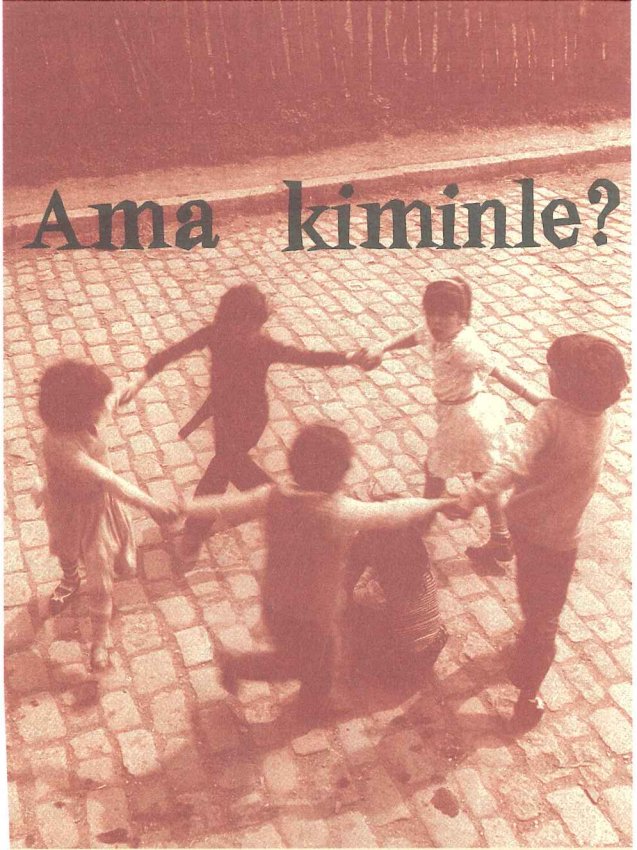
Her şey, gözlerimizi bu belirsizliklerle dolu dünyaya açmamızla başladı. Annemizin şefkat dolu kucağında, babamızın kulağımıza mırıldandığı duâlarla büyüdük. Başlangıçta biz çok küçüktük. Ne hayatın bizden belediklerine ne de hayatın bize vereceklerine dair hiçbir fikir yoktu zihnimizde. Attığımız ilk adım, ağızımızdan çıkan ilk kelimeyle sevenlerimizin dudaklarına gülücükler kondurduğumuz farkında bile değildik biz.

Biraz büyüdük sonra. Yıllar yılları, mevsimler mevsimleri kovaladı. Her zamankinden daha erken uyandık bir sabah. Gizli bir heyecan vardı bu sefer yumruk kadar yüreğimizde. O gün saçlarımızı iki örgü yaptı annemiz; en güzel kahvaltıyı o sabah yaptık. Mavi önlüğümüz, kar beyazı yakamız ne kadar da yakışmıştı bize. Artık biz de "okullu" olmuştuk çünkü, tıpkı şarkılarda söylediğimiz gibi. Kokulu silgiler, rengârenk kalemler aldı babamız bizim için. Defterlerimizi en güzel ciltlerle kapladık. Bize anne şefkatiyle gülümseyen öğretmenlerimiz vardı bundan sonra yanımızda. Dersleri yan yana, teneffüsleri el ele geçireceğimiz arkadaşlarımız oldu bizim. Ve biz dost olduk!

...

Bildik bir hikâyedir anlattığımız. Oyuncular değişse de aynı senaryo tekrarlanır durur öteden beri. Kazanılan her dost yeni bir heyecan katar dünyamıza. Yeni bir dost, yepyeni ufuklara açılan bir kapı, gölgesinde serinleyeceğimiz taze bir çınar demektir sözlüğümüzde. Ancak önemli olan, bu fiili gerçekleştirilmemizden ziyade, buna kimleri ortak ettiğimizdir. İnsanın kendine kimi dost edindiği, nasıl bir yaşam tarzını tercih ettiğinin göstergesi aslında. Çünkü dost, insanın hemen her fırsatta

Ama kiminle?

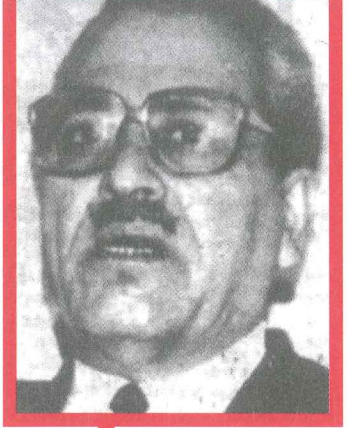
beraber olduğu kişi demekse, böylesine uzun ve samimi ilişkilerden her iki tarafın da etkilenmemesi mümkün değil. Hepimiz de çok iyi biliyoruz ki dostluklar, neticede dostları aynı duyguları paylaşmaya, aynı fiillerin öznesi olmaya götürür. Bu durum hepimiz tarafından bir gerçek olarak kabul edilirse, arkadaşlarımızı seçerken dikkate alacağımız uyarı da Peygamberimizin dilinde şekilleniyor: "İnsan, dostunun dini üzeredir. O hâlde herkes dost edineceği kişiye dikkat etsin." Bu uyarının geleceğe yönelik olması bizim için ayrıca önemli. Zira kazanılan dosttan vazgeçebilmek, yaşam tarzını tasvip etmesek bile kolay değil. Hepimizin de "sevdiğimiz insan uğruna" diyerek yaptığı pek çok hatası vardır muhakkak. Belki de bu yüzden dost edinmeden önce tedbirimizi almamızı öğütüyor Peygamber Efendimiz (s.a.v.). İyi kimselerle arkadaşlık etmenin, en küçük faydası, güzel koku koklamak gibi bir zevkten; kötü kişilerle düşüp kalkanlar, başka hiçbir zarara uğramasalar bile, kötü kokuyu teneffüs etmenin rahatsızlığını hissederek. Bu bakımdan kişinin yanlış yollara sapmaması ya da tamiri mümkün olmayan yıkımlara düşürülmemesi için, olgun bir arkadaş edinmek oldukça önemlidir. Aksi takdirde, dostumuz uğruna yaptığımız bir yanlış yüzünden geri dönmesi imkânsız yollarda, pişmanlık içinde buluruz kendimizi.

Büyük Ödül, şair Sezai Karakoç'un

Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından 1979 yılından bu yana her yıl verilen Kültür ve Sanat Büyük Ödülü'nün 2006 yılındaki sahibi Sezai Karakoç oldu.

Sezai Karakoç; Mehmet Akif ve Necip Fazıl'dan sonra düşünce adamı, şair ve yazar olarak bunlardan farklı bir yönelim içinde yeni bir akımın kurucusu olarak kabul edilir. Yolun daha başında olanlar için Sezai Karakoç ismi yolun devamı için çok iyi bir ipucu. Tabii dosdoğru yürümek isteyenler için. Kültür Bakanlığı'nın vermiş olduğu bu ödül ile Sezai Karakoç daha geniş bir genç nesil tarafından tanınma imkanına kavuştu.

Şairin Mona Roza adlı şiirinin bestelenmiş halini Selçuk Küpçük'ün Tebessüm Provaları adlı albümünden dinleyebilirsiniz.

Zehirli Şarap

"Uzun Hasan öldükten sonra yerine oğlu Yakup hükümdar olmuştu. Ancak Yakup'un annesi Begüm Hatun, diğer oğlu Yusuf'u hükümdar yapmak istediğinden, Yakup'u zehirlemeye karar verdi. Hazırladığı zehirli şarap şişesini, Yakup'un görebileceği bir yere koydu. Yakup ile Yusuf beraberce avdan dönüyorlardı. İkisi de susuz ve yorgundu. Buzlu şarap bardağını görünce önce Yakup içti, daha sonra da Yusuf içmeye başladı. Tam bu sırada içeri giren Begüm Hatun, manzarayı görünce deli gibi oğlunun üzerine atılıp, geri kalanını da kendisi içerek hayatına son verdiği gibi, iki oğlunun da ölümüne sebep oldu."

(Tarih Fıkraları, MEB Yay.)

"Aile" konulu ödüllü hikaye yarışmamız devam ediyor

Genç Öncüler dergisi, 5. yılında 4. yarışmasını düzenliyor. Genç Öncüler dergisi, daha önce düzenlediği "Televizyon'un Hayatımızdaki Yeri", "Tüketim Kültürü", "Sen Öğretmen Olsaydın" konulu yarışmalarının ardından bu yıl da bir yenisi ile devam ediyor.

"Eve Yolculuk" başlığıyla gençleri "Aile" konulu ödüllü hikaye yarışmasına davet eden Genç Öncüler dergimizin yarışma jürisinde Mustafa Miyasoğlu, A. Vahap Akbaş, Aziz Erdoğan, Zafer Özdemir ve Mustafa Aldı yer alıyor. 1. ye 1500 2. ye 1000 ve 3. ye 750 YTL ödül verilecek yarışmaya sadece liseliler katılabilecek.

Genç Öncüler, 2006 yılı "Sen Öğretmen Olsaydın" konulu yarışmaya katılan eserlerden oluşan Özel Yarışama Kitabı'nda olduğu gibi bu yıl da yarışmaya katılan eserlerden oluşan bir kitap hazırlamayı, derece giren, ödül alan yazı alanında öne çıkan gençleri Yazarlık Okulu'na dahil ederek yazarlık serüvenlerinin gelişimlerine katkı sağlamayı da hedefliyor.

Eserlerle ilgili bir sayfa sınırlaması yok; posta, fax, mail yarışmaya katılmak isteyenler her türlü yolu deneyebilirler. Yeter ki okunaklı ve son katılım tarihi 10 Şubat 2007'den önce olsun.

Yeni Bir Tartışma

Genç Öncüler dergisi yeni bir tartışma başlatıyor. Okurlarımızın düşüncelerini dergimiz aracılığıyla serbestçe tartışabileceği bir konu: Arkadaşlık. Sizce Arkadaşlık Öldü Mü? Sorun ne? Eski arkadaşlıklar kurulamıyor mu, arkadaşlarınızla ne gibi sorunlar yaşıyorsunuz, arkadaşlıklar nasıl olmalı? Cevaplarınızı bekliyoruz.

(Kızıtaşı cd. Dolap Sk. No:5/3 Fatih İst. iletişim@genconculer.com.)

Genç Öncüler

EVE YOLCULUK

"AİLE" KONULU ÖDÜLLÜ HİKAYE YARIŞMASI

Sadece Liseliler için
son başvuru tarihi
10 Şubat 2007

Ödüller
1. 1500 ytl
2. 1000 ytl
3. 750 ytl

Genç Öncüler

Yarışma Jürisi
A. Vahap Akbaş • Aziz Erdoğan • Mustafa Aldı
Mustafa Miyasoğlu • Zafer Özdemir

Kızıtaşı Cd. Dolap Sk. No:5/3 Fatih İstanbul
Tel: 0 212 621 33 02 Fax: 0 212 635 28 12
iletisim@genconculer.com
www.genconculer.com

"Felaketimizin kaynağı kültür yokluğu. Hayatı anlamadan geçip gidiyoruz. Olgunlaşmak kalbin daha hassas, kanın daha sıcak, zekanın daha işlek, ruhun daha huzurlu olması demek. Harami mağaralarının kapılarının değil, hükümdar hazinelerinin kapılarını açan büyü kitap."

Cemil Meriç

SiZ FARKLI SiNIZ, PEKi FARKINDA MiSiNIZ?

Demet Tezcan

Demet Tezcan 1971 Kayseri doğumlu. Evli 3 Çocuk annesi. İHH (İnsan Hak ve Hürriyetleri) İnsani Yardım Vakfı Gönüllü Birimi Sorumlusu. Mektup, Nida Ve Polen Dergilerinde yazdı. Vakit Gazetesi Köşe Yazarı.

Onu tanıyoruz. Daha yakından tanımak istiyoruz. Onu daha yakından tanıyanlara soruyoruz, bize o kadar çok şey söylüyorlar ki, bir kere daha **Konuk Yazar** sayfamıza onunla başlamakta ne kadar isabet ettiğimizi anlıyoruz. O; popülere oynamayan, hassasiyet sahibi, çocuklarına "şuur" verebilmeyi başarmış, dünyevi meşguliyetlerin hayırlarda yarışmasını engelleyemediği bir yazar. Onu genç nesiller daha yakından tanımalı. Ümmet için yaptıkları ve Genç Öncüler adına aşağıdaki satırları kaleme aldığı için tekrar teşekkür ediyoruz.

"İki şey elden gitmeden değerini takdir etmek zordur: biri sağlık, öteki de gençlik." Hz. Ali

Farkınızın farkında mısınız sorusuyla başlamak istiyorum.

Bu gün yaşadığımız yeryüzünde kim olarak dolaşıyoruz? Kimliğimizin, kişiliğimizin yapı taşlarını oluşturan, oluşturması gereken değerler neler, biz kimiz? Sadece yemek, içmek, para kazanmak, kariyer elde etmek mi bu gezegende varoluş sebebimiz?

Hayatımızı idame ettirirken, hayatın her alanına yayabiliyor muyuz varlık nedenimizi?

Varlık nedenimiz, vazifemiz... Yani Allah'ın yeryüzündeki halifesi unvanımız. Hiç kendinizi halife olarak düşündünüz mü? Yükünüzün, sorumluluğunuzun ne

kadar ağır fakat bir o kadar da şerefli olduğunu.

Bizleri, yaratılmışlar içerisinde insanoğlu sıfatı ile yeryüzüne yayılmış ve Allah'ın nimetleri ile nimetlenmişlerin içinde ayıran ana unsur kaynağını vahiyden alan inanç değerlerimiz değil mi? Bu değerleri nasıl sahiplendiğimize, hakkıyla taşıyıp taşıyamadığımıza bir bakmamız gerekiyor önce. Ondan sonra sızlanmalarımız, hayıflanmalarımız, gıpta etmelerimiz de yerli yerine oturabilecektir.

Kalben kimlerlesiniz, kalbiniz kimlere ev sahipliği yapıyor? Bu gün gençliğin kendi kendine en çok sorduğu soru şu olsa gerek : "Benim değerlerim, inancım en iyisi ise neden bu değer yargıları dışındaki her şey daha cazip, akış, heves, arzu neden o yönde?" Bu soruyu önce

kendinize sordunuz mu? Şimdi ikinci soruyu da sorun: "Acaba ben nasıl yaşıyorum ki; ilgi ve alaka göremiyorum, hep özenilen taraf bize günah olarak gösterilen taraf?"

Günah unsurlarının bir imtihan vesilesi olarak elbette cazibesi olacağı gerçeğini bir yana bırakırsak; gençliğin öz değerlerinin farkında olmamasından, kendisini ait olduğu yerden değil de seküler olana ait " yok aslında sizden farkımız" anlayışı, zaman zaman da bir kompleks içinde ifadelendirmesi hatta ispatlamaya kalkmasından kaynaklanıyor.

Bu eziklik psikolojisinden kurtulmanız gerekiyor evvela.

Kendinizi ötekine ispatlamak gibi bir kaygınız olmamalı. Duruşunuz, çizginiz sağlamsa, karşınızdakine ne kadar ters, ne kadar uzak çizgide durursanız durun uyandıracığınız intiba saygı olacaktır. Kayıp olarak, eksik olarak düşündükleriniz gerçek kayıplarınız mı? Neye göre yenilmişlik, kaybetmişlik... Kazanç ne kaybeden kim? Daha çok eğlenen, daha çok tüketen, mevkii de makamı da bulmuş olan mı gerçek kazançlı. Yoksa hadiseye inanç pers-

pektifinden bakıp olayları bu zaviyeden değerlendiren ve ona göre yaşayan mı? Değil mi ki ahiret yurduna yatırım var. O halde asla mahzun olmak da yok!

Örnek alınması, erişilmesi, özenilmesi gereken sensin. Eğer senin yaşantına değil de seninde içten içe ezilerek, gıpta ederek baktığın hayatlara ise özen, bu eksikliğin taşıdığı inanç değerlerinden değil, senin bu değerleri hakkıyla taşıyamamandır. Düşünsene yeryüzü senin için yaratılmış ve yeryüzüne halife kılınmışsın!

Önemli olan değerlerini, kimliğini beraberinde taşıyabilmendir. Senin kimliğin salt cebindeki mavi yahut pembe kâğıt parçası değildir. Senin kimliğin kaynağı, varoluşuna dayanan bir "yaratılış gayesi" ,hedefi olan ve vahyi rehber edinen tarzın ve duruşun olmalıdır. Kimliğini bu şekilde taşıdığına nereye gidersen git her kapı yüzüne sonuna kadar açılmasa da hatta hep kapansa da dik duruşunun öz güvenin getireceği huzur ve ruh dinginliğini başka hiçbir yer ve şekil sağlamaz.

Gençlik Mazeret midir?

Gençlik çevresini kuşatan ve alabildiğine propagandası yapılan değer yargılarından yoksun, ama alabildiğine popüler, propagandası yapılan ve olmazsa olmaz gösterilen her şeyi "ama gencim" sığınmasına

düşmeden elinin tersi ile itebilmeli "ben farklıyım" diyebilme- li. Daha doğumunuzdan itibaren kulağınıza okunan ilk ezanla birlikte başlar farkınız. Farkınız inancınızdan, değer yargılarınızdan. Uydurulmak istediğiniz şekillere, sokulmak istediğiniz kalıplara da bu nedenle baş kaldırabilmelisiniz.

Hayatın olmazsa olmazı gibi gösterilen unsurlar ve onların bileşenleri yani para ve konfor, unvan ve imtiyaz gibi dünya ölçeğinde genel geçerliliği olduğu iddia edilen hayatın her alanını kuşatan hemen her şey, siz, değer yargılarınıza sahip çıktınızda önemini yitiriverecek pul kadar değer arz etmeyecektir. İbadetlerin ve hayrın çeşitli şekillerde en verimli kullanılacağı, bitmeyecek gibi gözüken fakat bir daha dönüşü olmayan hayatınızın bu altın çağını çarçur etme gibi bir lüksünüz yok. Dünya ve ahiret istikbaliniz bu günleriniz üzerinden şekillenecek.

Sizi, nefsinizi, alabildiğine kuşatan, propagandası yapılan hayat tarzından kopamamanız, menzilinize aykırı istikamette ilerlemeniz ve başıboş bir şekilde savrulmayı yeğlemeniz için "gençliğiniz" mazeret olmayacak. Gençlik sorumsuzluk, alabildiğine olmadığı gibi hayatın her döneminin verilecek hesabı olduğunu unutmamanız gerekmektedir.

Esseniler

beyaz öncüler

Kemal Özdemir

"İsa, onların hakikati reddettiklerinin farkına varınca sordu: Kim Allah yolunda benim yardımcılarımla olacak?" " Beyazlara bürünmüş olanlar cevap verdi: "Biz ,(Allah yolunda) senin yardımcılarımla olacağız! Biz Allah'a inanırız; sen de şahit ol, biz O'na teslim olmuşuz!"

"İsa, onların hakikati reddettiklerinin farkına varınca sordu: Kim Allah yolunda benim yardımcılarımla olacak?" " Beyazlara bürünmüş olanlar cevap verdi: "Biz ,(Allah yolunda) senin yardımcılarımla olacağız! Biz Allah'a inanırız; sen de şahit ol, biz O'na teslim olmuşuz!"

"Ey Rabbimiz, indirdiğine inandık, resule uyduk. Sen bizi şahitlerle yaz." Havariler: Beyazlara bürünmüş olanlar. Doğru yol Rehberi'ne itaat edenler.

Milat yılları. Yer; Kutsal Topraklar... Hz. İsa'nın ortaya çıkışında hemen önceki ve hemen sonraki yüzyıllarda, Yahudi dini-

nin tarihinde önemli rol oynayan, Hz. İsa'nın kendisinin de mensup olmuş olması kuvvetle muhtemel olan çileci "Es-sene Kardeşliği" topluluğu hayat sürmüştü.

Havari.. Hz. İsa'nın bağlıları için kullanılan bir unvan. "Beyazlık" anlamına gelen "havar" dan türemiş. "Yıkayarak elbiseleri beyazlatan kişi", "beyaz elbiseler giyen kişi, "kalbi beyaz (temiz) kişi",ye kadar değişen birçok anlamı var. Ancak, değişmeyen tek anlamı, Al-i İmran sure-si 52. ve 53.ayetlerde sayılan özellikleri. Zaman dilimi, Hz. İsa, "size Rabbinizden ayetler getirdim, Allah'tan sakının ve bana itaat edin, şüphesiz Allah, hem benim hem de sizin Rabbinizdir. Öyle ise Ona ibadet edin.Doğru yol işte budur" diye, Allah'ın

ayetlerini duyurmaya başladığı zaman. Ne zaman bir peygamber gelip de benzer vahyi tebliğ ettiyse, "refahtan azıp şımaran önde gelenler"in hep karşı çıktıkları bilinir. Yalana dayalı talanları sürsün diye, insanlar arasında yüzyıllardır kökleşmiş "çıkar hiyerarşisi" sürsün diye. O zamanda da, Hz. İsa'ya aynı "çıkar amaçlı fesat şebekeleri" karşı çıkışlarda bulunurlar. Hz. İsa'ya tuzak kurarlar. Hileleri, tuzakları boşa çıkaran Allah, Hz. İsa'yı çarmıha germeye kalkışanların da tuzaklarını boşa çıkarır: "Ey İsa, şüphesiz seni ben vefat ettireceğim, ve seni kendime yükselteceğim. İnkârcılardan seni tertemiz çıkaracağım ve sana uyanları kıyamet gününe kadar inkârcıların üstünde tutacağım" müjdesiyle peygam-

Havari... Hz. İsa'nın bağlıları için kullanılan bir unvan. "Beyazlık" anlamına gelen "havar" dan türemiş. "Yıkayarak elbiseleri beyazlatan kişi", "beyaz elbiseler giyen kişi, "kalbi beyaz (temiz) kişi",ye kadar değişen birçok anlamı var.

beri ve ona uyanları üstün tutmuştur. "İsa, onların hakikati reddettiklerinin farkına varınca sorar: Kim Allah yolunda benim yardımcılarımla olacak? "Beyazlara bürünmüş olanlar" "biz" diye cevap verirler.

Onlar; baştan aşağı beyaz elbise giyinen ESSENİLER'. Onlar, kâlplerinin temizliği dışı vurmuş olanlar. "Allah'ın boyasıyla" boyananlardı. "Hakikati inkâra şartlanmış olalar" İsa'yı ve onları "görüldükleri yerde boyunları vurulacaklar" listesine almışlardı.

Çünkü onlar, hakikati inkâr edenlere karşı "hakk"ın tarafını tutmuş, hak ilkelere bağlı kalmışlar. Onlar, "seçkinler sınıfı" olmalarını ortak kabul etmeyen zulüm şebekelerine karşı çıkan "beyaz direnişçiler".

Onlar, yalnızca bir Allah'a inanan, doğru yol rehberine inanan, ibadet, zikir, tebliğ mileti. Devrin inançsız, zaim Roma krallık ordularına karşı seksen bin kişilik direniş ordusunu kurarak Roma'ya korkuyu öğreten Essenî'ler.

Hasan Aycin

İNANMIŞ YÜREKLER, BÜYÜK YUMRUKLARDAN GÜÇLÜDÜR!

Erva Günay

Bebek... Dünyayla bağı yeni kurulmuş, yaratıcının bir lütfu... Bebeğin, kendi ihtiyaçlarını giderebilmesi için tek bildiği vardır. Ağlamak... Yaptığı eylem çok basittir aslında fakat yapabileceği de sadece budur. O, ne anesinin kendinden daha güçlü olduğunun bilincindedir, ne de yaptığı eylemin küçüklüğünün... Aslında elindeki imkânı kullanırken yaptığıının kocaman anlamlar taşıyan bir iş olduğunun idrakinde değildir muhtemelen. Çünkü o, bu hayatın getirdiklerinin de getireceklerini de bilmez. Zira bebektir ve ağlar...

Biraz daha büyüdüğünde kendi isteklerini yaptırabilmek, arzularına ulaşabilmek için yine elinden gelen tüm çabayı sarf eder. Bir oyuncaksa elde etmek istediği, emelini eline geçirene kadar, son gücüne kadar uğraşır du-

rur. Bu aşamada kendi gücünün çok zayıf olduğunun farkındadır ancak yine yaptığı eylemin taşıdığı büyük anlamın bilincine erememiştir.

Hayat akışı böyle sürüp gider... Yaşımız ne kadar ilerlerse ilerlesin değişmeyen tek gerçek gücümüzün üstünde bir gücün her zaman var olduğudur. Küçükken yaşanan masum dünya büyüdükçe şekil değiştirmeye başlar ve bizler yani eylemlerimizi cesurca yapan kahramanlar asıl haklı olduğumuz zamanlarda kabuğumuza çekiliriz. Büyüyünce, tam da üzerimize düşen sorumluluğun farkına vardığımız çağlarda hiçbir şey duymamayı, görmemeyi, bilmemeyi yeğleriz çoğu zaman.

Ondan belki de, Filistin'de, Irak'ta çocuklar daha büyük güçlerden de cesur davranıyorlar. Kendilerini boğan koca

Gerçekten karşımızdaki güçler büyük bile olsa, eğer haksız elde edilmişse sonuna kadar sürmeyeceğini hatırimızdan çıkarmamız gerekir. Beklenen sadece elimizden geleni yapabilme cesareti göstermek, kendimizi küçümsememektir.

ellere karşılık minicik elleriyle taş atıyorlar. Hayatın getirdikleri onları erkenden büyüttü. Rahat koltuğunda hayallerini süsleyen oyuncağa sahip olmak isteyen çocuğun bilmediği sorumluluk bilincinin o çoktan farkına vardı. Yaptığı eylemin küçük olduğunun da bilincince aslında ancak ortadaki haksızlığa karşı koymayı kendince ne kadar gücü yetiyorsa, yapmaktan asla kaçınmıyor. Ortaya koyduğu eylemi küçümsemiyor... Benim attığım bir taştan ne olur düşüncesi zihninin kenarından geçmemiş henüz... Karşısındaki yumruk ne kadar büyük olursa olsun kendi yumruğunun küçüklüğüne bakıp kenardan sessizce izlemekle kal(a)mıyor. Harekete geçiyor!

Şimdi biz, yani rahata alışmış nesil olarak, yaşantımıza bakıyorum da etrafımızı otorite güçler sarmış. Haksız bir yığına temsil edenler, ellerini işığa tutup bize büyüyen gölgelerini gösteriyorlar ve bizler o gölgenin büyüklüğüne aldanıp kendi yapabileceklerimizi küçümsüyoruz. Gerçek-

ten karşımızdaki güçler büyük bile olsa, eğer haksız elde edilmişse sonuna kadar sürmeyeceğini hatırimızdan çıkarmamız gerekir. Beklenen sadece elimizden geleni yapabilme cesareti göstermek, kendimizi küçümsememektir. Dünya, patika bir yoldan ibaret değil, bir sürü yokuşun, çakıl taşlarının içine dâhil ettiği mekândır. Ve her yokuşun sonuna ulaşabilmemiz için ayaklarımıza kuvvet verilmiştir. Çok ufak adım atıyor olsak bile düzlüğe çıkabileceğimiz gün gelecektir.

Şimdi, karanlık dünyaya rağmen, gözlerinden ışıltı ve ümit fışkıran çocuk gibi karşımızda duran bütün haksızlığı temsil eden kocaman ellere kendi ellerimizin büyüklüğüne bakmadan taş atmak için ellerimizi birleştirmeliyiz. Netice itibariyle herkesin karşılaştığı zorluklara karşı, ufak bile olsa yapabilecekleri şeyler mutlaka vardır ve kendini asla küçük görmemelidir.

Şimdi kendimizi fark etme zamanı...

*köprüler kurulur
gönülden gönüle...*

BEN DE YAZAR'IM
diyenler...

*genç öncüler*le

İRTİBATA GEÇİN !

Adres: Kıztaşı Cd. Dolap
Sk. No:5/3 Fatih - İstanbul

Tel: (212) 621 33 02

Faks: (212) 621 44 04
iletisim@genconculer.com

Duvar Süsümüz

Ammar Kılıç

Zaman, bizi kendini uzun zamandır zihni bunalımlarla boğuşmaktan kurtaramayan bir topluma dönüştürdü. Aydın geçinen kesimin kurbanı olan kelimeler de, yanlış tanımlamaların tuğlaları olunca ortaya karmakarışık bir sonuç çıktı: Kavram kargaşaları ve bununla beraber gelen fiyaskolar...

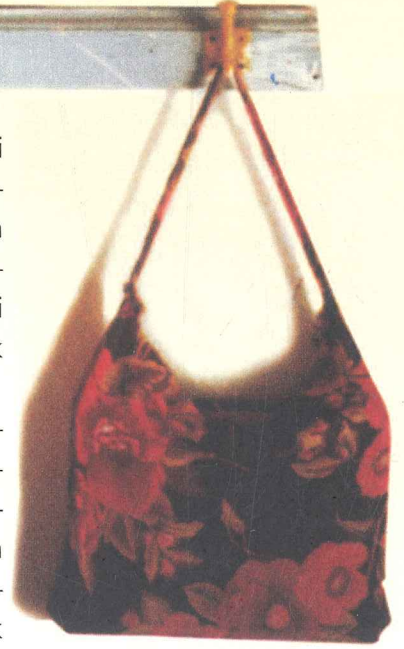
"Lailahe illallah"ın ya da "Hayyalessalah"ın içini başka başka anlamlar dolduruyor artık "Lailahe illallah" basit bir cümleden öteye geçebiliyor mu sizce? Ya da "Hayyalessalah" bir pasifize etme çağrısı olarak algılanmıyor mu? Neden? Çünkü bilinmiyor ki asıl manasıyla "la" nedir, "illallah" nedir?

Kargaşa... Evet, aslında bu kargaşanın içinde en büyük yarayı alan şey, biricik kitabımız Kur'an. Öyle bir algıyla bakıldı ki ona senelerdir, o ifade ettiğinin dışına çıktı ister istemez. Kimileri "anlaşılmazdır" diye kolayca kaçarken, kimileri tarafından şifa kaynağı bir mer-

hem gibi görüldü o. Kimileri de ölülerine arkasından okumayı tercih ettiler ki, ruhlara ferahlık olsun. Kimileri duvarlarına süs olarak astı, kimileri de papağan gibi tekrarlamak için okur oldu.

Hayır! O bunlar için indirilmemiştir. Çünkü ona ne duvar süsü olmak yakışır, ne de tekerleme gibi tekrarlanmak... Ona "en doğruya götüren" (İsra - 9) olmak yakışır "İçi titreyerek korku duyanlara ancak öğütle hatırlatma olsun diye" (Taha - 3) indirilmek yakışır. Hem o âlimlere indirilmemiştir ki "anlaşılmaz ya da ağır" olsun. "Öğüt alıp düşünülmesi için kolaylaştırılan" (Kamer - 17,22,32,40) bir kitaptır Kur'an. Ya da kabristanda okunması gereken bir 'Yasin' den ibaret değildir ki, Allah: "O, diri olanları uyarıp korkutmak ve kafirlerin üzerine sözün hak olması için indirilmiştir." (Yasin - 70) diye buyursun.

Ona bir hidayet kaynağı olarak bakılmadığı sürece toplum karanlıklar içinde kalmaya mahkûmdur. Temiz akıl sahiplerine

düşünceleri için indirilen bu kaynak anlaşılır biçimde okunmadıkça ne kaygılardan, ne bunalımlardan ne de kargaşalardan kurtulunabilir.

Dağların bile yüklenmekten çekindiği bir emaneti taşıyoruz; bunu unuttuk. "Kendisinden sorulacağımız" (Zuhruf-44) bir zikri yüklenmiştik halbuki. Ama şimdi yalnız sanki o biraz... Belki de ahirette peygamberin feryadı olarak çarpacak yüzümüze, hesap soracak bizden... " Ve elçi dedi ki: Rab-bim, gerçekten benim kavmim bu Kur'an'ı terkedilmiş olarak bıraktılar." (Furkan-30)

YAĞMURUN YÜZÜ

İkbal Armağan

Yağmur tüm ıslaklığı ve ihtişamıyla yağıyordu..
çisil çisil..
Bulutlar dertliydi anlaşılana ki; omzunda ağlıyorlardı gökyüzünün..
Seviyordum yağmuru..bulutlar ağlasalar dahi..

Odamdan içeri dökülen damlalar
Bulutlardan haber getirmişti bana
Sabahın o loş ama edamalı ışıklarıyla..
Islak ve hüzünlü haberler..

Güzel olurdu aslında..evet
Şöyle çılgınlar gibi
ıslanmak altında,
Herşeyi boş verip,gülümseyerek hayata..
şıp-şıp sesleriyle dansetmek,yağmurda..

Şimdi de odamın penceresiyle oynaşuyordu damlalar..
Ordan-burdan sıçrayıp şaşırtıyorlardı zavallıyı.
Sonradan anladım ki;Beni çağırıyorlarmış
Dışarı çıkıp ruhumu arındırana dek dans etmem için..

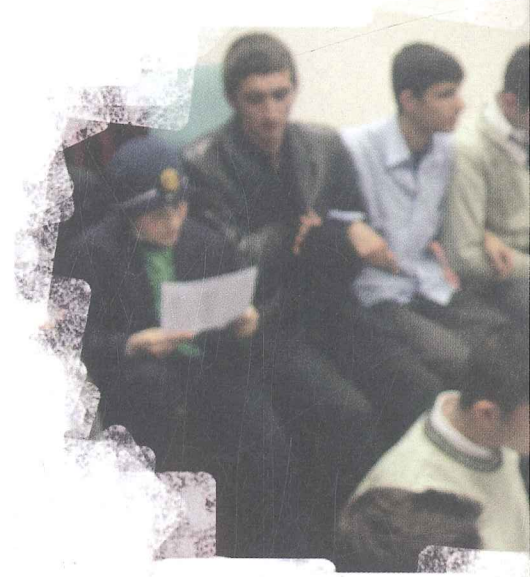
İşte..işte şimdi tam ortadaydım yağmurun..
Damlalarla gülüşen,pencereme caka satan,
Ve yağmuru iliklerinde hissetmek için bir yandan dans edip,
bir yandan da ağzını açmış damlaları yutmaya çalışın bendim..
İçimdeki USLANMAZ çocuktu aslında biraz da..

Birazdan yağmur dinmiş,sağanak yerini
Çatılardan akan şıp-şıp lara bırakmıştı..
İşte şimdi yalnızdık.. O ve ben vardık şimdi sokakta..
""Çık ortaya uslanmaz çocuk! gönlün oldu mu ?ıslandık işte""
dedim bıyık altından gülümserken..

Az sonra biraz ıslak, biraz biraz uslanmış
Ama halâ ilk günkü kadar masum bakan gözleriyle
karşımdaydı şimdi..
Gülümsüyordu çocuk...arsızca..
Ağlamış bulutlara inat.
Yağmurun yüzü ISLAK..

GENÇ ÖNCÜLER GECESİ

Geçen ay İstanbul'daki "Genç Öncü" kardeşlerimizle bir araya gelerek coşkulu bir gece yaşadık.

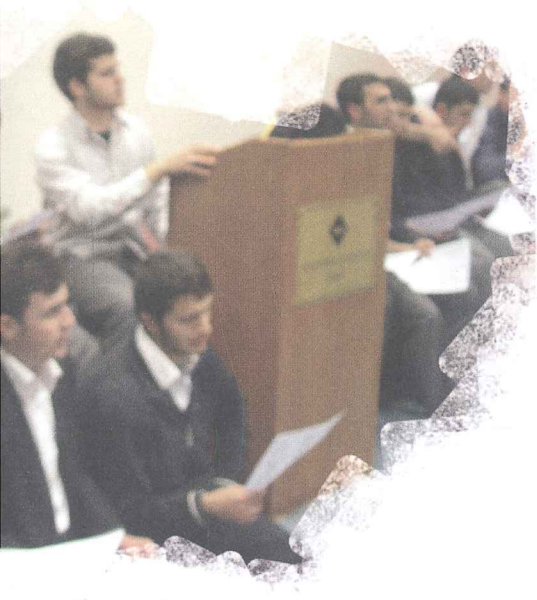
Rabbimize kardeşliğimizi artırarak daha nice Genç Öncüler geceleri göstermesi için dua ediyoruz. Çünkü arkadaşlık kavramının içinin boşaltıldığı ve dostluğun çok fazla anlam ifade etmediği günümüzde sağlam dostlukların ve arkadaşlıkların olduğunu görmek için o gece orada olunmalıydı. Geceye katılan her bir arkadaşın gözlerinden bu kardeşlik havası çok rahat anlaşılıyordu.

Genç Öncü kardeşlerimizle geleneksel pilavımızı yedikten sonra marş ve şiirlerin okunduğu kısıma geçtik. Yoğun okul yorgunluğundan ve stresinden kardeşlerimizle birlikte geçirdiğimiz o hoş vakitler sayesinde kısa bir arada da olsa kurtulmuş olduk. Daha sonra dergimizin genel yayın sorumlusu Zafer Özdemir bir konuşma yaptı. Konuşmasında Genç Öncü olmanın önemine ve ne ifade ettiğine

değindi. Ve bizlere Genç Öncüler'in sahip

olmaları gereken nitelikleri hatırlattı. Ve son olarak çok kutsal ve önemli bir sorumluluğa sahip olduğumuzu ve bu sorumluluk istikametinde yaşamamız gerektiğini söyledi.

Uzun bir zamandır birbirlerini görmeyen Genç Öncü kardeşlerimiz bu vesileyle birbirlerini görmüş ve muhabbet etmiş oldular. Böyle sıcak ve samimi bir ortamda zamanın nasıl geçtiğini bilemedik. Vakit bir hayli geç olmuştu. Aslında hiç kimse bu sıcak ve samimi ortamı bırakmak istemiyordu. Gecenin sonunda herkes birbirine bir dahaki Genç Öncüler gecesinde buluşmak üzere söz veriyordu. Ve böylece bir Genç Öncüler gecesinin daha sonuna gelmiştik. İnşallah daha nice böyle samimi ve sıcak Genç Öncüler gecelerinde buluşuruz.

genc öncüler

Dün ve Şimdi Ama Yarın Değil

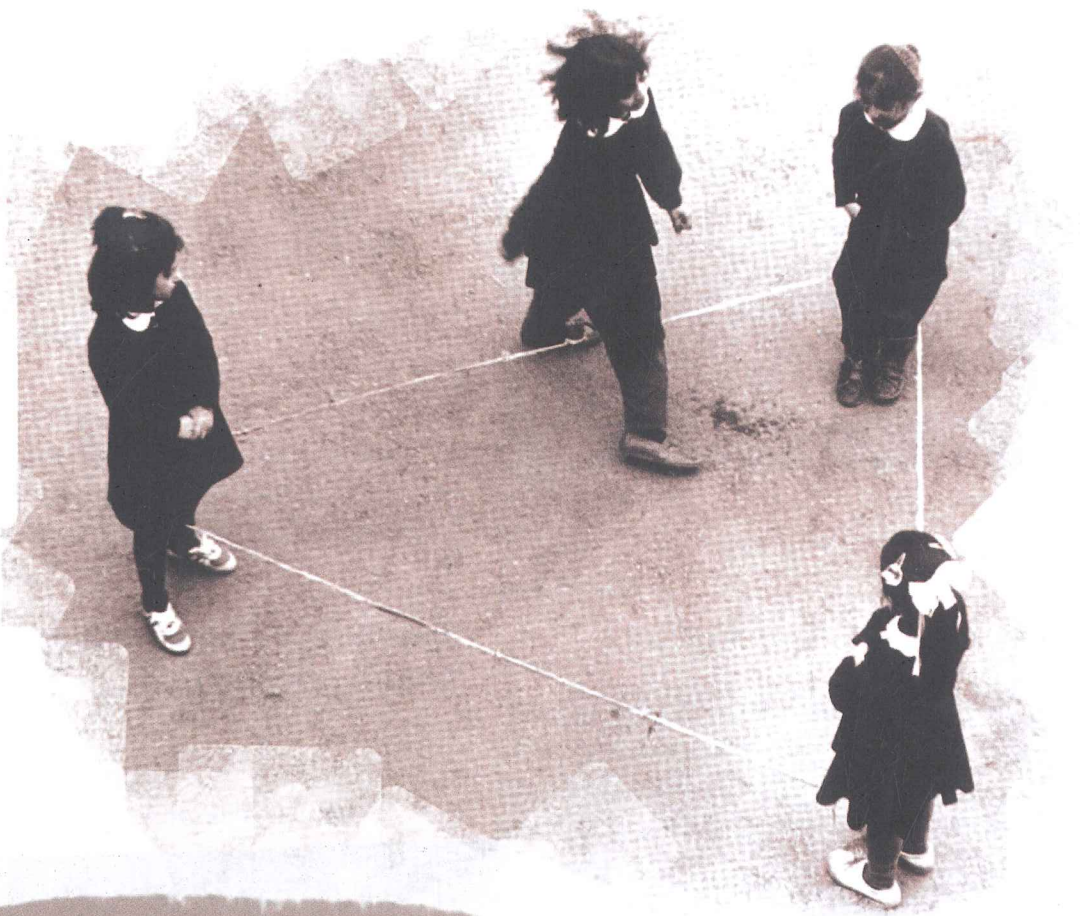
Ebru Cengiz

"Arkadaşlık Öldü Mü?" konulu yazı yazıp yazamayacağım sorulduğunda; bakışlarımın beni çok eskilere götürdüğünden habersizdiler. Herhangi bir editörün herhangi bir yazardan herhangi bir derginin gelecek sayısı için yazı talep etmesi elbette olağan. Olağan dışı olan belki de; arkadaşlık kelimesinin lise yıllarıma yansıyor; benim bile varlığını unuttuğum bamtelimi titretmesi...

Dostluğun en fırtınalı, arkadaşlığın en cesurunu yaşamış ben tam da her şey bitti derken yeniden hatırladım işte. Kelime kayığına binip açıldım hatıra okyanusuna.

"...-Biz-in enkazından çıkan seni aldım defnettim, senin beni kabul ettiğin gibi..." diye yazmışım; bir hayatı noktaladığım yazıların birinde. Alabora günleri çarpına çarpına geçirmeye çalıştığımız, gafletleri omuz omuza sırtladığımız arkadaşımıza son armağanımdı kelimelerim. Evet ben noktalamıştım; bütün ötelemelerime, bırakıp gitmelerime rağmen arkadaşım kalmaya çalışan insanla dostluğumuzu. Belki O'nu gam limanına demirlemiş; anı çapasını atmıştım kurtulamasın diye. Ya da mecburen takındığımız, bir-

birimize taktığımız prangaların çözülemeyeceğini anlama fırsatı tanımıştım O'na. İdrak istasyonundan fersah fersah uzakta olduğunu peşin peşin kabul ede ede, uzaklaştım kara sularından. Evet özetle böyleydi ama bu mu olmalıydı, ortak gözyaşlarıyla geçen çağların neticesi? Son görüşmemizde elveda diyemesek de; hoşçakala gizlemiştik birbirimiz olmadan geçecek iki ömrü. Evet özetle böyleydi ama bu mu olmalıydı ortak kahkahalarla geçen yılların nihayeti? Arkadaşlığımızı ben mi öldürdüm yoksa yaptığım; ikimizin de cenazesini kaldırmamak için yine ikimiz adına vazgeçmek miydi? Gam, kasavet, keder üçgeninden bir lâhza sıyrılıp; gözbebeklerimi tebesümle buluşturmak üzere yola çıkıyorum. Ağlayan bebeklerin, vızırdayan böceklerin, bağırان şekercilerin arasından geçerken; gözlerim arıyor gözbebeklerimin beyaz atlı prensini. Biz şaşkın şaşkın bakınırken; bir el hissediyorum sağ omzumda. Tedirginlikle döndüğümde; gözbebeklerim havalanıveriyor bir anda. Pembe tebesüm bulutuyla kanatlanmış uçan bir çift elâ siluetin ardından bakarken; takıyorum saydam gözlükleri. Yalınkat göreyim diye her şeyi.

Sonbaharın müşfik bir anne gibi dokunduğu ağaçların birer ikişer yapraklarını düşürdüğü bir kasım gününde; dudaklarım beynimin bocalamasından istifâde edip; derin bir ah çekiyor. "Keşke dönmeseydim" diyorum, "Keşke dönmeseydim de görmeseydim",... Kolları delik deşik ve mosmor, gözaltları simsiyah, saçları yağlı kalabalığın arasındayken üzüntüsüyle kahrolduğum, sevinciyle göklere uçtuğum, arkadaşım, dostum... Gitmediğim köyün sakini... Ve bulutlar sahne olmak istiyor, yılların hesaplaşmasına. Ama olanla, ölenin çaresi yok. Biz hem ayrı olmuşuz, hem ölü... Adımlanacak adımlar tükendiye; gitmekten başka bir yol yok. Dönmeye yeltenmişken; kara metal yığını arasından fırlayıp gelen bir çift yeşil damla ıslatıyor benim saydam gözlüklerimi. Dün kadar yakın vakitlerde beraber ağlayan gözler, şimdi ayrı mecralarda akıyor, çok başka olaylara tanık oluyor. Dert denizine gözyaşıyla yazılmış dostluğumuzun

akdi. Gerilim filminden farksız günlerimizde komedi sahnelerine hasret bıraktık figüranlarımızı. Fakat dedik ya yine de mutlu olduğumuzu zannetmekte ısrarlıydık. Üçüncü kişiye mahrem bir dostluk, iki kişilik mutluluktan arkadaşlığımız.

Birbirimize ruhlarımızı verdik, hayatlarımızı almadan çekip gitmeliydik. Zira ebediyen kesişmeyecekti yollarımız. Şayet terk etmemekte direnseseydim, kalbime boyun eğseydim; dünyanın hayat dışına püskürttüğü ömür müsveddelerinden başka bir şey olmayacaktı bu satırları yazan parmakların sahibi. Tıpkı bir vakitler dostum dediği insan gibi... "Arkadaşlık Öldü Mü?" Ölmedi bittabi. Hiçbir yerde değilse bile rüyalarımızda nefes alıyor, kırk mevlüdünü yaptığımız dostluğumuz. Satırlarda can çekişmeye devam edecek olsa da....

BİLGİSAYAR HAYATIMIN ANLAM!

Gençler Hayatı Nasıl Algılıyor?

Hayatı nasıl yaşıyorlar, nelerden hoşlanıyorlar, beklentileri neler? Hep merak ettik değil mi onların dünyalarını? Onlarla konuşmayı pek denemedik açıkçası. Günümüz gençlerinin dünyasına ışık tutmak adına sorduk sorularımızı ve işte aldığımız cevaplar... Bu satırlar bazen bizi hüzünlendirecek, bazen umut kırıntıları serpiştirecek yüreğimize ama bunlar da gerçeğin bir parçası. Yorumlarınıza sunuyoruz...

Sizce hayatının olmazsa olmazı nedir? Yani hayatımdan çıktığında eksikliğini en çok hissedeceğin şey nedir?

Lise 1 ve lise 2'de ÖSS'ye çok var diyerek sürekli tv izliyordum. Hem de sürekli...

Onun başında uyuyakaldığım çok oldu. Bu seneye izlemiyorum ve kendimi yaşamıyormuş gibi hissediyorum. Kendi bedenim onsuz bomboş geliyor.

En son okuduğun kitap ne kitabıydı?

Şu anda Orhan Pamuk okuyorum. İnsanlar ilk başta bana tuhaf tuhaf bakıyorlardı, ne saçma... Ne yazdığını bilmiyorlar halbuki. Bence çok iyi yazıyor. Yalnız dili bana ağır geldi. Yazan biri olarak daha sade dille, daha iyi olurdu fikrindeyim.

Yayına Hazırlayanlar: Fatma Betül Şahin,
Nur Funda Başer, Betül Ergün

Mustafa - Keremcem Torun

Hayattan ne bekliyorsun?

ÖSS'yi kazanmak benim için en küçük beklentilerden biri. Herkes üniversiteyi okumak zorunda değil. Birilerinin çok zararlı diyerek günahını aldıkları televizyonu izleyerek ve kitap okuyarak kendimi geliştirebilirim. Çoğunun istediği akademik bir kariyer değil benimkisi. Benim istediğim insanlar benim eserlerimle ilerleyebilsin. Bu dünyada eleştirilmesi gereken her şeyi eleştiririm. Ülkemizde bunu yapmak o kadar kolay olmasa da... Çünkü malumunuz konuşamadığımız bazı şeyler var. Bize konuşturulmayan...

Harun A. (yaş 18, öğrenci)

Arkadaşların ne ile ilgileniyorlar, ne yapıyorlar?

Futbol, ders falan...

Haylazlıklar da var mı?

Haylazlıklar da epey var

Hayatlar hayl azlıklar üzerine mi kurulu?

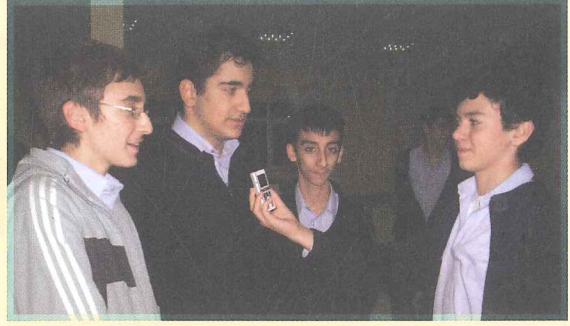
Kendi hayatı üzerine ciddi ciddi düşünen insanlar var. Bazı şeyleri çok ciddiye alan insanlar tanıyorum. Türkiye'nin halinden konuşuyoruz onlarla.

Türkiye nereye gidiyor?

İyiye gidiyor. Güzel şeyler yapılıyor.

Kitap okuyor musun?

Evet, Tolstoy okuyorum, Jules Verne...

İlerde de okumaya devam edecek misin?

Evet Kesinlikle..

İş-güç var deyip okumaktan vaz geçer misin?

Okumadan hiçbir şey olamaz. Okuma sürekli devam etmesi gereken bir şey. Çünkü insan okudukça yeni şeyler öğrenir.

Mustafa - Keremcem Torun (Derya Öncü Koleji)

Üç dört arkadaş bir araya geldiğinizde en çok ne konuşuyorsunuz?

Futbol konuşuyoruz.

Kitle iletişim araçları ne derece etkiliyor seni? örneğin bir kıyafet alırken reklamlar seni etkiliyor mu?

Arkadaşıma göre çok fazla etkilendiğim söylenemez. Onlar stil olarak televizyondaki karakterlere benzemeye çalışıyorlar. Ben bunu uygun bulmuyorum.

Gelecekte ideallerin neler?

Çok para kazanıp hayır amaçlı okullar açmayı düşünüyorum.

Abdussamet B. (yaş 17, öğrenci)

Hayattan ne bekliyorsun?

Mutlu bir ailem olsun geçinecek kadar param olsun yeter. Dini yönden ise Müslüman doğdum, Müslüman olarak ölmek amacım.

Emre K. (yaş 18, öğrenci)

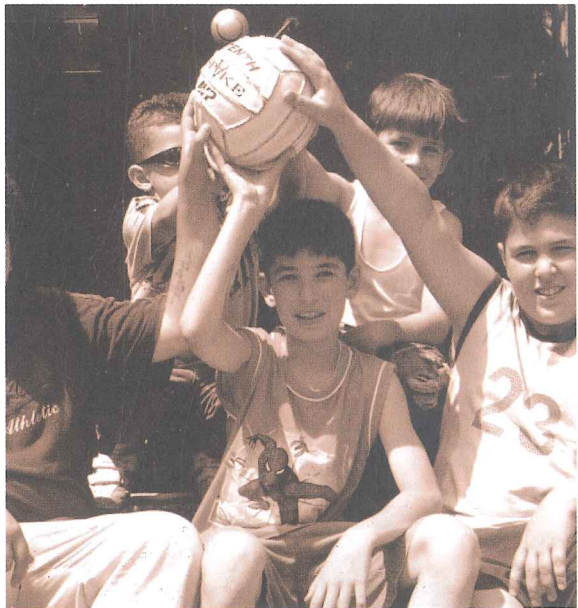
Hayatının olmazsa olmazı nedir?

Bilgisayar hayatımın anlamı. Çünkü gelecek bilgisayarda.

Hayattan ne bekliyorsun?

Para. Mutluluğun parayla geleceğinin farkına vardım. Çağımızın olayları bana bunu öğretti.

Taylan A. (yaş 17, öğrenci)

Ölüme Bir Saatimiz Kaldı

Bircan Bozkurt

Ölümü hayatın bir parçası gibi görüp her an hazır olmaya çalışmak... Ölüm korkusuna en güzel çare olsa gerek. Bir doktorun ağzından, yaşanmış bir olaya kulak verelim:

Acil servisteydim. Mesleğe başlamanın heyecanı ve zevkini yaşıyor, "doktor bey" hitabına alışmaya çalışıyordum. Her büyük hastanenin acil servisinde olduğu gibi, burada da nöbet hareketli geçirdi. Tecrübeli uzman hekimlerin yanında, bana pek sorumluluk düşmüyordu. Ben sadece olup bitenleri dikkatlice izleyerek tecrübe kazanmaya çalışıyordum.

Saat gecenin bir buçuğuydu. İki bayan, kollarında tuttıkları 16- 17 yaşlarında, esmer, topluca bir delikanlıyı hastaneye getiriyordu. Delikanlının babası olduğu anlaşılan bir bey arkalarında soluk soluğa geliyor, bir yandan da sesleniyordu: " Kurtarın yavrumu, kurtarın çocuğumu!".

Nöbetçi doktor gecenin yorgunluğuyla gömüldüğü koltuğundan doğruldu. Bu arada hemşireler yeni gelenleri karşılıyordu. Ben doktorun yanında ayakta bekliyordum. Adam konuşmaya devam ediyordu.

- Doktor bey, oğlum intihar niyetiyle ilaç iç-

miş, annesi fark edince hemen getirdik.

- Aldığı ilaçlar yanınızda mı? Adam, ceketinin ceplerinden hap kutularını çıkarıp doktora gösterdi.

-Şu haptan onbeş - yirmi tane, şundan on kadar, şundan da üç - beş tane içmiş.

-Ne zaman içtiğini biliyor musunuz?

-İki saat kadar olmuş.

Doktor, hap kutularını uzun uzun inceledikten sonra, bir delikanlıya bir de kutulara baktı. Ardından kafasını sağa sola sallayıp yüzünü buruşturarak:

- Hımm! Yazık, çok yazık!

Aile endişe ve merak içinde, doktorun bir şeyler söylemesini bekliyor ama doktordan ses çıkmıyordu. Bense, gencin yıkayacağımızı düşünüyordum. Kısa süren bir sessizlik, babanın sorusuyla bozuldu:

- Ne yapacağız doktor bey?

Doktorun yüzü gerginleşti. Bakışlarını ümitsizce kaldırdı. Dudaklarını ısırıyor. Başını çaresizce sağa sola salladı. Ellerini de çaresizlik işareti yaptı. Ağzından dökülen son sözler, hasta ve yakınları için kurşun gibiydi.

- Üzgünüm! Yapılacak bir şey yok. Hem bu ilaçlar... üstelik de geç kalmışsınız.

Ben, göz ucuyla aileye baktım. Hepsinin gözleri fal taşı gibi açılmış, beti benzi atmıştı. Delikanlının yüzü korkuyla gerilmişti. Annesi ve kızkardeşinin desteğiyle ayakta zor duran delikanlı, birden doğrulup pür dikkat doktora baktı. Doktorun ifadesindeki kesinliği ve yüzündeki ciddiyeti görünce sarsıldı. Dizlerinin bağı çözülmüşcesine kendini yere bıraktı.

Aile fertlerinin ayakta duracak mecalleri kalmamış olacak ki, her biri bir kenara çöktü. Ba-

ba ve anne, bir şeyler mırıldanıyorlardı. Uzunlu süren bir suskunluk ve şaşkınlıktan sonra:

- Ne olacak doktor bey? Hiçbir şey yapamaz mısınız?

- Artık çok geç. Bu durumda maalesef bir şey yapamayız. Yapsak da yararı olmaz.

Herhalde bir saate kadar hastayı kaybederiz. Gene de hastayı müşahade altına alalım.

Ben de en az aile kadar şaşırmıştım. Delikanlının yüzüne bakıyordum. Ölüm endişesi ve ümitsizlik, iliklerine kadar işlemiş gibiydi. Kendimce neler hissettiğın düşündüm. Ölümüne bu kadar yaklaşmak, gerçekten zor bir durum olmalıydı...

Hem insan, bir saat sonra öleceğini bilse neler düşünür, neler hisseder, neler yapardı? Aslında her birimizin, ölümüne bir saat yaklaşacağı an gelmeyecek miydi? Hayatın karmaşa ve med cezirleri arasında, ölüm gerçeğini nasıl da atlıyor veya kendimize uzak görüyorduk. Şimdi bu delikanlı, geçmişini, arkadaşlarını, ailesini düşünüyor olmalıydı. Veya ölümden sonraki hayatı; yani bir saat sonrasını...

Belki de arkasından neler düşünüleceğini, konuşulacağını...

Halbuki ne kadar çok planı vardı. Şimdi ise o planları düşünmek bir yana, son saatini nasıl geçireceğine dair doğru düşünme melekesini bile kaybetmiş gibiydi.

Diğer taraftan, hayat devam ediyordu. İçerde yatmakta olan bir hastanın yakınları doktora bir şeyler sorarken, sedye ile bir hasta daha getiriliyordu. O ara başka bir doktor kapıdan içeri giriyordu. Biliyorum, sohbet için geliyor. Az ötede, hemşirelerin teybinden, bir arabesk parça yükseliyor... Hayatla ölümün iç içeliği galiba bu diyorum kendi kendime...

Baba toparlandı. Yalvaran bir eda ile sorusunu tekrarladı.

- Hiçbir şey yapamaz mısınız doktor bey? Hiç mi ümit yok?

İçeri yeni giren doktor, kaş-göz işaretiyle ne olduğunu sordu. Doktor ayağa kalkıp kesin bir ifade ile cevap verdi:

- İntihar girişimi doktor bey. Geç kalmışlar maalesef. Durum da ciddi. Yapılacak bir şey kalmamış. Sonra raporunu tanzim ederiz.

Söylenenleri dikkatle dinleyen delikanlıyı ölüm gerçeği ile yüzleşmek ürküt-müştü. Pişmanlık duygusu içersinde ve titrek ir sesle doktora, " kurtulmak için ne yapmak gerekiyorsa yapmaya hazırım. Ne olur doktor! Beni kurtarın, ölmek istemiyorum!" dedi. Doktor oralı bile olmadı. Ölümüne bu kadar yakın bir kimseyi daha önce hiç görmemiştim. Üstelik çok da gençti.

Hayalen morga gidip, gencin otopsisini düşünüyordum. Demek, karşısında duran bu diri beden birazdan ölecek, otopsi için açılacak ve biz bir rapor tanzim edip bırakacağız! Hayat ve ölüm... Yaşamak ve ölmek... Genç olmak, yaşlı olmak, hayatı anlamak, ölümü benimsemek... Hayatı ölüme bir girizgah olarak değerlendirebilmek... Ölümüne her an hazır olmak... Veya kendini hazır hissetmek...

Kısacası ölümü kuşanmak... Hayat ve ölümüne anlam kazandırmak... Bir sürü düşünce beynimde dolaşiyor. Doktor oradan uzaklaştı. Ben de peşinden gittim. Biraz acemilik kokan bir tavırla sordum:

- Doktor Bey! Serumla bol maji verip, bir yandan da idrar söktürücülerle kanını temizleyemez miydik?

Doktor dönüp, gözlerimin içine baktı:

- Kardeşim görüyordun, burada ayakta zor duran yaşlılar bile biraz daha hayatta kalmak için mücadele ederken, bu delikanlı daha on yedi yaşında ve intihara kalkıyor. Ölmek istiyorsa, neden ona mani olalım? Biraz isteği ile baş başa kalsın bakalım. Ölüm ne imiş, hayat ne imiş düşünsün. Yaşamının değerini, ailesine ne kadar acı çektiğini fark etsin! Dahası Allah'ı hatırlasın, kul olmayı... Ölümüne ve sonrasını da tabii ki...

Arkasında, beni bir kez daha şaşırtan bir kahkaha atıp şöyle dedi:

- Yoksa sen de mi inandın öleceğine?

- Ne yani, delikanlı ölmeyecek mi?

Gülerek, ilaç kutularını gösterdi. Elindekiler, vitamin hapi, öksürük kesici ve balgam sökücü-lerdi...

Allah Sevgisi

Zeynep Topuz

Bize sonsuz nimetler sunan Rabbimiz' e şükretmeliyiz. Bizi en güzel nimetleriyle ödüllendiriyor. Çevremizde bütün güzellikler Allah' u teala tarafından yaratılmıştır. Bizler ona itaat etmeli, onun emir ve yasaklarına uymalıyız. Bu boyun eğişlerden biri de NAMAZ dır. 'Namaz dinin direğidir' der bir hadis_i şerif.. Dinimizin baş unsurudur namazımız.. Olmazsa olmazdır.. Rabbimize kalben ve ruhen itaat etmektir. Onunla konuşmaktır..

Bu yüzden namazımız konusunda çok titiz olmalıyız. Efendimizin huzuruna çıktığımızın bilincinde olarak.. Özenerek.. Hürmetle namazımız kılmalıyız. Zaten bizden istenende günün 5 vakti bu özeni.. bu hürmeti.. yaradana göstermek. Pekiyi biz 24 saatlik bir pastadan bir dilimi namazımıza istekle ayırıyor muyuz? İstek bir yana üşenerek veriyoruz. Eğer biz Allah a karşı sevgimizi göstermek istiyorsak, onun emir ve yasaklarına uymalıyız. Allah ı sevmek ona iyi bir kul olmaktır.

الله

Belirsizlikler...

Yunus Babacan

Yaşadığımız dünya giderek, üzerinde yaşayanlara yabancılamakta ve bir o kadar da kendi çukurunu kazmakta. Öyle bir hale geldik ki ahlak denilen kavram pazarlarda satılmış, Adil olanın koyduğu adalet ve merhamet yerini bireyselciliğe bırakmıştır. Kul hakkı parça parça olup da insan hakları, kadın hakları, hayvan hakları gibi birçok bilinmezliğe dönüşmüştür. Bizi biz yapan değerleri üzerinde taşıyan kavramlar çökmüş ve içleri boşaltılmıştır. Bu durum neticede bizim zihnimizi birçok bölgeye ayırmış ve herbölgeye atadığımız farklı ilahlar meydana getirmiştir. Böyle bir zamanda mankurtlaşmamızı da arttıracak birçok faktörün olduğu, göz ardı edilemez.

Bu kadar kritik bir dönemi yaşayan İslam aleminde kimsine göre umutlar tükenmiş, kimine göre bir hayl, kimine göre de yenilgi sayılan zafer saatlerini yaşarız. Artık saflarımızda belirginleşmekte ve siyala beyaz kendi renklerini tam manasıyla ifade etmektedir. Dağların üzerlerine yük edinmekten imtina edindikleri Kitabı kabul eden insanı bekleyen binbir zorluk vardır. Ve bu zorluklarla birlikte yüreğimizde, taşımamız tıpkı elimizde kor ateş taşımamız gibi zor olan bir iman taşımaktayız. Onun için, farkındayızdır yükün ağırlığının ve bu yüke bir zarar gelmemesi için bir o kadar telaşlı ve korku içerisindeyizdir.

Çünkü sokaklarımızda, evlerimizde, okulumuzda daha doğrusu içimizde bir belirsizlik vardır. Bu belirsizlik de hem Müslüman olduğunu söyleyen hem de bir müslümanın yapmaması gereken her şeyi kendisi yapan insan tarafından oluşmuştur.

Bu insan öyle hallerdeki kimliğinin ve isminin farkında değil, kendi görev ve sorumluluklarının farkında değil, kendi Rabbinin farkında değil.

Onun için giderek kendisi olduğunu söylediğimiz İslam'a yabancı kalıyoruz. Giderek daha çok günah batağına saplanıyoruz.

Bu anda yapmamız gereken tek bir hamle var: Ayağa kalkıp silkelenmek ve dirilmek. Kuran'ın o selamet veren rüzgarıyla karakışı yaşayan iklimimize baharı getirmeliyiz.

Ve Allah'ın yolunu yolcuları olmalıyız, ve yüreğimizdeki ateşi elimizde taşıyalım.

Okul Hatıraları

KAIHL

Bir Efsanenin Ölümsüz Ruhü

Ömer Faruk Yıldız

Namı nerdeyse bütün dünyaya yayılmış olan "Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi"ni bilmeyeniz yoktur herhalde. İşte bu yazımda da ben bu efsane okuldan ve onun ruhundan bahsedeceğim. Tabi böyle bir okulu tanıtmaya kendi edebiyatım ne kadar yeter bilmiyorum ama yettiği kadar anlatmaya çalışacağım. İsterseniz önce kısaca KAIHL'nin geçmişinden bahsedelim:

Yaklaşık bir 20 yıl geçmişi olan Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi'nin temelleri 1985 yılında atıldı. 1997 tarihinde çıkarılan sekiz yıllık kesintisiz öğretim yasası, İHL'lerin ortaokul kısmının kapatılmasına yol açtığı için İHL'ler açısından bir dönüm noktası oldu.

Bütün bu olanlara rağmen KAIHL efsaneliğini sürdürmeye ve her sene derecelerle okulun başarısını yükseltmeye devam etmektedir.

1994 yılında Kartal Anadolu İHL son sınıf öğrencisi M. Önder Kıyıklık, ÖYS fen bilimleri 1.si oldu. 1995 yılında Selçuk Şimşek (Kartal Anadolu İHL), ÖYS Türkçe-Sosyal 2.si oldu.

1996 yılında Selim Tuzcu (Kartal Anadolu İHL), Türkçe-Sosyal alanda ÖYS 1.si oldu.

Ard arda yaşanan gelişmeler çeşitli toplum kesimlerinden dikkatleri ve ilgiyi İHL'ler üzerine çevirdi.

Okulun geçmişi kısaca böyle. Peki bu kadar dereceler çıkararak, bu kadar ödüller alan bu okul nasıl oluyor da bunları yapabiliyor acaba, hiç düşündünüz mü? Bu konuyla ilgili okulun müdürü Hıdır Kalkan bey şöyle diyor: "Biz bu kadar başarıyı lafla, hayallerle değil icraatla yapıyoruz... Ben de diyorum ki bu okul bu kadar başarıyı o ölümsüz ruhuyla yapıyor. Yani Kartallı ruhuyla. Pekiyi bu ruh nasıl mi oluşuyor? Aslında işin temelinde yatan şeyler çok basit: "İcraat, Hırs ve İman" Kar-

tallı ruhu bu temeller üzerinde oluşmuş bir ruhtur. Ben de bu ruhun içine bizzat girmiş birisi olarak size gözlemlerimi aktaracağım. Bu ruhun içine biraz girelim:

KARTAL VE BEN

Bu şahane okulda neler neler yaşamadım ki ben... İnanın bana bir gün hafıza kaybına uğrasam bile KAIHL'deki anılarımı asla unutmam. Çok maceralarımız oldu burada; başta pansiyon maceraları olmak üzere.

Kartal'daki Pansiyon Anılarım... Öncelikle şunu söyleyeyim, Kartallı ruhunu anlamanın yolu pansiyonda kalmaktan geçer. Neden mi, çünkü bu okulun asıl sahipleri yatılı öğrencilerdir. Okulun pansiyonu deyince akla ilk gelen hocamız İslam ŞAPÇI' dır. Yaklaşık 15 yıldır bu okulda görev yapan ve okulun en köklü, en olmazsa olmazlarından biri olan Şapçı, Allah razı olsun öğrencilerin rahatları için elinden geleni yapar. Bizim zamanımızda da öyleydi kendisi. Seferberliği bir yana kendisi son derece usta bir karateçidir. Karate tekniklerini de en çok etütten kaçan ve sigara içen öğrenciler için kullanır. Ben sigara içmezdim ama yanımda birkaç arkadaşla beraber etütten felaket bir şekilde kaçardım. Adeta her öğrencinin kaçmak için üstünden atlamaktan

tavanını eskittiği o emektar trafoyu hiç unutmam. Trafodan atlayıp sınır dışı olduktan sonra birinci mekanımız olan pastaneye girdik; döndüğümüz zaman ise akıbetimiz hiç hoş olmazdı.

Her neyse, hiç unutmam bir keresinde etütten yırtmak için 3 arkadaş yatakhaneye saklanıyorduk. İki yatağın altına saklanmıştı, bende dolabın içine girdim (kilitlemeden). Belletmen yoklama aldıktan sonra üçümüzün birden olmadığını fark etti ve hemen bizim yatakhane saklandığımızı tahmin edip yatakhaneye geldi. Ben dolabın içinde olduğum için hiçbir şey görmüyordum, sadece sesleri dinliyordum. Ve belletmen "yatakların altına bak" diyince bir anda içim dışıma çıktı ve heyecandan dolabın kapağına kafamı vurdum. Belletmen de sesi duyunca kapağı açtı ve beni içerde görünce hemen dışarı çıkarttı. Tıpkı "Ha babam Sınıfı"ndaki Güdük Necmi'nin sobada yakalanıp çıkması gibi.

Bir keresinde mescitteyiz, bizimkiler de içeride rahat durur mu? Herkes birden kudurdu ve gürültü yapmaya başladı. Kimse de neden çıkartılmadıklarını bilmiyor tabi. En sonunda bizim tayfa işi iyice abarttı ve kalabalığı fırsat bilip bir karambol çektiler. Bir arkadaşımız kurbanı önce etkisiz hale getirdi ve sonra da biz üzerine çullandık. Ben 3. olarak atlamıştım; lakin arkamdan gelenlerden habersizdim. Ben tam kalkmaya çalışıyordum ki bir baktım 5 kişi benim üzerimde. Bir an afalladım ama bu daha işin başlangıcıydı. Kalabalık 5'er 5'er üzerimize çıkıyordu. Alt tarafta adeta pestilim çıkmıştı. Galiba bu, benim hayatımda yaptığım en kalabalık karamboldü. Öyle ya, 1 hafta boyunca belimin ağrısından eğilememiştim bile. Kişi sayısını göremiyordum ama olaydan sonra bir arkadaşım bana 5-6 kat insan yığıldığını söyledi. Müthiş bir andı. O kadar kişinin nasıl bu kadar zıplayıp ta 5-6 kat sıra oluşturduğunu hala daha anlayamamıştım.

Karambol böyle... bir de işin akıbeti var tabi. Pansiyondan az kala uzaklaştırılacaktık ama ne şans ki direktten döndük

Nişin Sanat

Asuman Yasemin

İnsanlar sadece yaşam tarzlarıyla değil, sözleri ve icraatlarıyla da kendilerini beyan etmeye ihtiyaç duyarlar. Rahman Suresi'nin 4. ayetinde insana beyanın öğretildiği bildirilir. Beyan bir ihtiyaçtır ve sanat bu ihtiyaca cevap verir.

Sanat duyguları ve fikirleri estetik bir sunumla üst düzeyde anlatma imkânı verir. İnsanlar etkilendikleri doğruların yayılmasını, değişmesini istedikleri yanlışların tartışılmasını ve değerlendirilmesini isterler. Bunu yaparken de bir iletişim dili olan sanatı kullanırlar. Ancak sanat, her zaman bilgilendirme amacı taşımayabilir. Metin Ö. Mengüşoğlu "Vahiy ve Sanat" isimli kitabında sanatın her zaman bizzat hakikatin peşinde olmadığını, "sanatçının yeryüzündeki hayatın bitip tükenmeyen değişimi ve yenilenişi karşısında her an gözleri kamaşan, hayretten hayrette düşen ve dolayısıyla başkasını da hayrete düşüren ve sürükleyen kimse" olduğunu söyler.

Mesela el sanatlarından olan ve annelerimizin, anneannelerimizin yoğunlaştığı "nakış"a, "örgü"ye bakalım. Bu işlerle uğraşanların işlediklerine bakıldığında ruhlarındaki inceliği ilmek ilmek nasıl kumaşa, ipliğe işlediklerine şahit oluruz. El sanatları bizlere sanatkârlarının hayata bakış açısını yansıtır. Sanatkârın sabrı, zevki, bilgeliği, zekâsı hakkında yanılması zor ipuçları verir.

Geçmişte, insanların duygularını alenen dile getirmediği; edebi üsluplar ve yönelişlerle kendilerini ifade ettikleri bilinir. Mesela kilim dokumacılığı... Kilim kalbin aynası, gönlün sesi. Her nakışı bir duygunun ifadesi diye nitelenmiş. Kilimin sevda, özlem, dert, istek mesajları iletmediği, kimi renklerin şikâyet kimi-

Yaptığı işe yalnız ellerini koyan işçidir. Ellerini ve beynini koyan zanaatkârdır. Ellerini, beynini ve kalbini koyan ise sanatkardır.

ninse hasreti dile getirdiği türkülere konu olmuştur.

Sanat bir yerde, sıradan hayatı değiştirme ve onu yeniden inşa etme cehdi olarak sanatkâra duygu ve fikirlerini tartma ve geliştirme vesilesi oluşur. Genel olarak zihinsel verimlerini ve üretkenliklerini açığa vurdukları bir alan teşkil eder. Victor Hugo Sefiller romanıyla kötülükten iyiliğe, haksızlıktan adalete, düzmecedan gerçeğe, çürümüşlükten yaşama, cehennemden cennete, hiçlikten Allah'a yönelişi canlandırmaktadır.

Evet, sanatın ihtiyaçtan doğduğu aşikâr... Bir insanın duyguları kabarmasa, fikri taşmasa niçin boşaltma, niçin insanlarla paylaşma ihtiyacı hissetsin? Özellikle de taşıdığı bir dava varsa eğer. Mesela M. Akif müminin vakarını, merhametini, fedakârlığını şu mısralarda sanatkârca dile getirmiştir:

"Yumuşak başlı isem, kim dedi uysal koyunum/
Kesilir belki, fakat çekmeye gelmez boynum./
Kanayan bir yara gördüm mü yanar ta ciğerim/
Onu dindirmek için kamçı yerim, çifte yerim."

Anlaşıyor ki sanat sıradan insanların işi değil. Özellikle Müslümanların muhtaç olduğu dava bilincinin en sihirli tebliğ ve telkin vasıtasıdır. Müslüman ezeli geleneğini, yani "vahy"i sanatkârane bir üslupla tebliğ ve telkine çalışmalıdır.

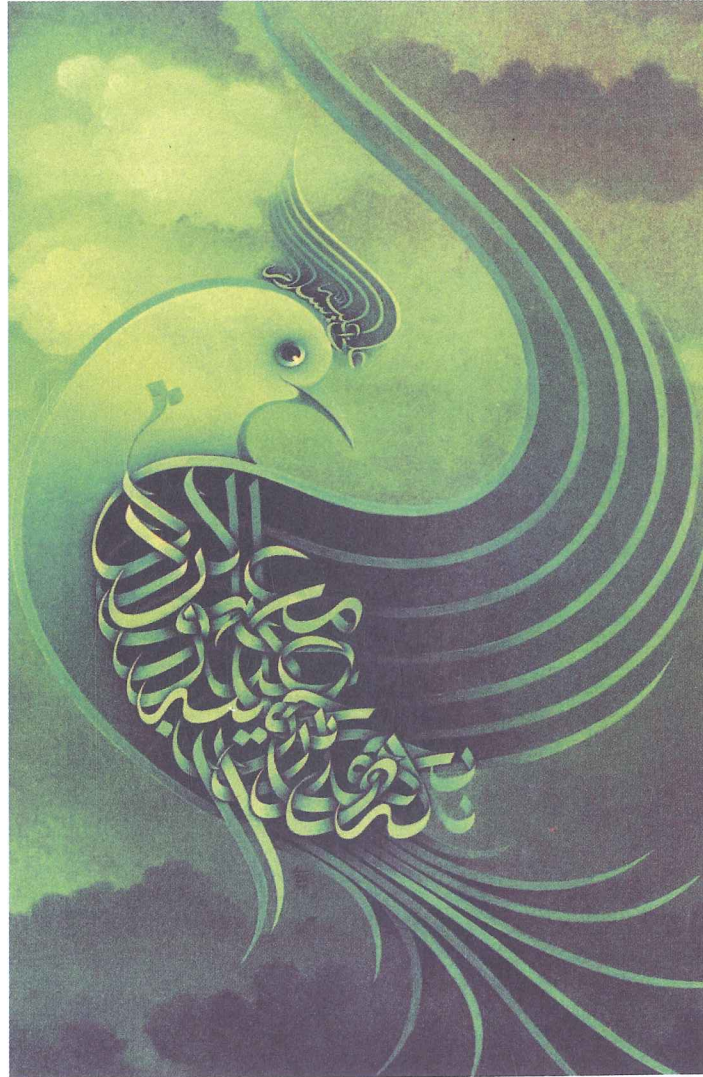
Kur' an-ı Kerim' in " Rabbinin yoluna hikmet ve güzel öğütle çağır ve onlarla en güzel şekilde mücadeleye et"(Nahl-125) meali çok düşündürücüdür. Rabbiniz nasihat ve mücadele gibi zorlu ve muhataplarından ötürü de büyük sabır gerektiren ibadetlerde inceliği, güzelliği, özellikle ön plana çıkarmıştır. Çünkü çağrılan şey ne kadar güzel olursa olsun, eğer davette bir çirkinlik varsa mücadeleye baştan kaybedilmiş demektir.

Nasıl ki lezzetiyle ünlü yemekler yapılan bir lokantada çalışan garson temiz bir kıyafet ve kibar bir

tavırla yemekleri sunmalı ise, Müslüman da Rabbinin ikmale erdirdiği yoluna güzel öğütle çağırılmalıdır. Bu onun lüksü değil vazifesidir.

Güzel nasihatte bulunmak için çaba sarf edilirse Rabbiniz hikmeti nasip eder inşallah. Çünkü hikmet bir sanatın ibadet niteliğini kazanması için vazgeçilmez bir lütuftur.

Gelecek ay sanat ve sanatçı üzerine düşünmeye devam edeceğiz inşallah...

AYIN ARKA YÜZÜ

Yazı yazmak kelimelerle konuşmaktır. Duygu ve düşünmelerin kelimeler vasıtasıyla kalıba dökülmesidir, yazı. Tarih bu kalıpların, şekillerin yorumlanması bir yerde. "Her asrın moda kelimeleri var; tanımları yapmaz bunların, hüviyetleri meçhuldür ama itibarlıdır." diyor Cemil Meriç. Her asrın değil her neslin; çünkü zaman şimdi daha hızlı akıyor. Ayın Arka Yüzü'ünde Yazı ve Yazmak üzerine düşünmeye devam ediyoruz. Bu ay yazarlık serüveninin başında bir yazarın emeklemelerini sayfamıza taşıyoruz.

"Hayat Hakkında"

"Hayat bir sınıfa benzer. Ve tıpkı bir öğretmen gibi gittikçe zorlaşan sorular sorar. İlkinde parmak kaldıranların sayısı 10-15 kişidir. İkinci soruyla bu sayı 5-6'ya düşer. Üçüncü soru soruların en çetindir ve en fazla 1-2 kişi bu soruyu cevaplayabilir. Her durumda bir hüznün karşılar bizi. Bu oyunda kazananlar yalnızlığı kaybedenler başarısızlığı tadar.

Derler ki "en çok hüznündür yakışan bize". Kahkahaların yırttığı perdeler acıtır yüreklerimizi. Yine de hayat devam eder ve hayat insanları elemeye devam eder".

Diye devam ediyordu yazı. Okumaya kısa bir ara verip geri döndüğümde karşı sütunda ne var diye şöyle bir göz attım.

"Yüksek kapıları, arslanlı çeşmesi, taş duvarları ile hayat bizi çoğu zaman eski çağlardaki maceralara çeker. Siz hiç bu maceralardaki kahramanın yalnız olduğunu aklınıza getirmezsiniz. Değildir de zaten. O her daim mutludur. En canî haydutlarla karşı karşıya kalsa bile."

İki yazı arasında garip bir bağ vardı. Yazıların ne söylediğinden çok aralarındaki gizeme kapıldım. Sonra onlar gibi ben de yazabilir miyim diye düşündüm.

Hayat Hakkında

"Hasan Sabah adamlarını yine şehre göndermişti. Gecenin zifiri karanlığında. Onları havari-ler gibi kendine sarhoş eden bu adam, adamlarını şehitlerin kanlarının daha toprağa düşmeden günahlarının başışlanacağını söylemişti. Kur'an'dan ayetler okuyarak yollamıştı onları. Gün ışığına kadar yalçın kayalıkların arasındaki kalesinden ufka bakmayı severdi. O gece yalnızlığı hissetti bir daha. Adamlarının bağlılığı her defasında bir hançer gibi saplanıyordu yüreğine. Hz. İsa'nın Hz. Muhammed (s.a.v.) gözlerinin üzerinde olduğunu düşünüyordu, hissediyordu. Yalnızlığı gün doğarken büyüyor, büyüyordu..." Oldu mu acaba? Yazabildim mi? İnsanlar ne derler, diğer iki yazı gibi bu da güzel oldu mu? Ben de yazabilir miyim acaba?

MEKTUP

Leyla Teyze'den

Derler ki Hanne görememiş beşik-
te tebliğ yapan torununu ve kızı
Hz. Meryem' in anneliğini...

Bize verilen nimet seninkinden
daha mı fazla Hanne?

Hz. Meryem' in annesini anlatırlardı bize.
Adı Hanne imiş öyle diyorlar... Doğacak
bebeğini Rabbine adanmış. Doğan bebek
kız olunca da biliyorum Rabbim kız erkek
gibi değildir demiş. Ve rabbinin kabul et-
mesi için dua etmiş. Sanki özür beyan
ediyor. Rabbinin daha iyi bildiğini unut-
tun mu Hanne? Acaba çok mu aceleci-
sin?

Allah' a kul olduğunu bilen,
Salât (namaz) ile emr'olunan,
Zekât ile vazifelendirilen,
Zorbalıktan arî,
Hürmetkâr,
Selam ve selamet üzere olan
Hz. İsa' nın annesi oldu bak...
Beşikteyken konuşan bir öncü.

Derler ki Hanne görememiş beşikte tebliğ
yapan torununu ve kızı Hz. Meryem' in
anneliğini...

Bize verilen nimet seninkinden daha mı
fazla Hanne?

Biz bildik,
Seni, kızını, torununu.

Hem de görür gibi bildik.

Yakînen,
Vahiy ile!

Ve dahasını bildik
Hz. İsa' nın torunları
GENÇ ÖNCÜLER i,
Bildik şahitlik ile.

Az kalsın sizi de kaybediyorduk, biraz
daha dursaydınız yaşlı öncüler olacaktı-
nız. Elbet beşikteyken konuşamazdınız
amma artık şimdi susamazsınız. Sizler
biraz firavunun sarayındaki Musa'ya
benziyorsunuz. Cahiliyenin bulaşıkların-
dan korunabilmişsiniz? Belli ki, takvayı
biliyorsunuz. Firavunun sarayında Hz.
Musa' yı yetiştiren Rabbim sizide büyüt-
müş. Ama emin olun biz de sizi Allah'a
adandıktık. Abidler olasınız diye dualar
etmiştik. Sizler duamızın tecellisi mektu-
bum ise Hamd' imin ifadesi. Siz de şahit
olasınız ki sizin öncülüğünüzde biz de
yarışacağız diye. Üstünde durulan o in-
cecik buzdan korunacağız takva ile...

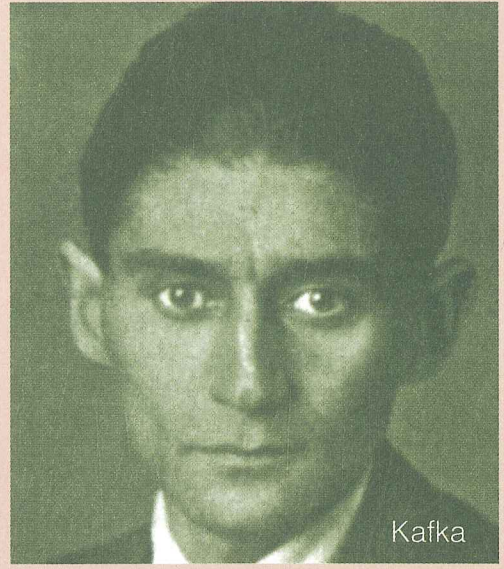
DAVA FRANZ KAFKA

Dava, Franz Kafka'nın önemli bir romanı. Kitap'ın başkahramanı, bir sabah uyandığında, hangi suçtan ötürü ve kim tarafından olduğunu bilmeden tutuklandığını öğrenen Joseph K.'dir. K.'ya zaman geçtikçe mahkeme süreci doğal bir süreç gibi görünür çünkü eski hayatına aynen devam eder, tutuklanması soyut bir olgu olarak kalır. Mahkeme, K.'nın yalnızca tutuklandığını bilmesini istemiştir, bir uyarı olarak.

Kafka'nın, "Toplum, kuşunu arayan kafes gibidir.", aforizmasıyla çok yakın bir bağla bakıldığında romanın başkahramanı K.'nın, aslında toplum ya da yaşam tarafından tutuklanmış, ama bunun farkında olmayan toplumdaki her bireyden faksız olduğu görülür. Aslında bir kahraman da değildir O, her açıdan sıradan bir modern insandır. Kafka'nın demek istediği; modernizm'in, toplumu, insanın doğasına, en temel ihtiyaçlarına cevap veremeyerek insanla çeliştiren, kavga

ettiren bir olguya dönüştürmesidir. Makinelerin, bürokrasilerin, sistemlerin arasında, modern toplumda, sıkışan, korkan ve yalnız kalan insanı ele alır Kafka. O'na göre modern insan kendi kendine yabancılaşan insandır. Modern toplum sisteminin kafesine yalanan ve artık uçamayarak kendi doğasına yabancılaşan kuştur.

Batı'da 18. yy'dan beri rağbet gören, insanın büyük doğası göz ardı edilerek, toplumsal bir sözleşmeyle toplumsal aklın kutsanması yani modern sistemin, düzenin insan varlığından daha büyük öneme sahip olması fikrine bir antitez niteliğindedir, bütün eserleriyle, Franz Kafka. O, modernizm çıkmazının farkındadır ve bu farkındalığın verdiği acıyla yazar. Zaten, anlaşıldığı gibi romanın kahramanı K. aslında Kafka'dır, K. mahkeme sürecinde konuştuğu bir mübâhîrden duydukları da bunu

Kafka

doğrular niteliktedir: "Buraya gelen herkes bu bunalmı geçirir." K.'nin davasında davalı K., davacı ise toplumdur. Ve mahkemesinde belirtildiği üzere bu "umutsuz bir davadır". Çünkü modern insan, farkında olsa da acziyete düşen ve toplumun dayatmalarına boyun eğen insandır.

Sonuç olarak, Kafka, modern topluma bir antitez niteliğiyle dünya edebiyatında büyük öneme sahiptir. Tabii, yanlışlığını ve yetersizliğini ispatladığı sistemin yerine kendisi bir tez koyamaz. Burada da, biz Müslümanların her zaman taptaze kalan ve kalacak olan ilahi tezimizin tüm insanlık için ne derece öneme sahip olduğunu görmemek elde değil. Tüm bunlar, Dava ve diğer eserleriyle de Kafka'nın okunmasını gerekli kılıyor.

Yeni Bir İletiniz Var

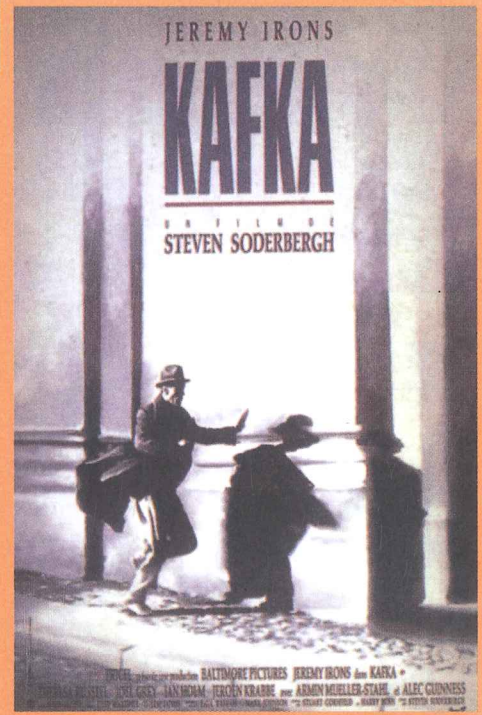
Bilgelerden birini dinledim. Diyordu ki: "Hiçbir kimse cahilliğini itiraf etmez. Biri konuşurken daha sözünü bitirmeden lafa başlayan kimse müstesna". "Ey akıllı kişi, sözün başı, sonu vardır. Sözün ortasında söze başlama. Akıllı, tedbirli, bilgili insan, eğer susan yoksa söze başlamaz."

Sadi "Gülistan"

Film KAFKA

1991 yılında, yönetmen Steven Soderbergh'in Prag'da, Kafka'nın doğduğu şehirde çektiği filmde Kafka'yı Jeremy Irons canlandırıyor, başrolde. Filmde, Kafka'nın hayatı ile eserlerinin iç içe geçtiği bir anlatım tarzı izlenmiş. Filmin öyküsü, gerçek hayatta da noterlikte çalışan biri olan Kafka'nın, iş yerinde çalışan bir arkadaşının ortalıktan kaybolmasının gizli nedenlerini araması şeklinde geçiyor. İyi bir Kafka okuyucusu olmadan izlenirse film, sadece sıradan ve anlaşılmaz bir polisiye macera filmi niteliği taşıyabilir. Çünkü ilk sahnesinden itibaren, Kafka'nın kitaplarına göndermeler ve imgeler yoğun; Kafka, filmin başından itibaren arkadaşını götürmüş olduklarından şüphelendiği Şato, Kafka'nın aynı adlı romanından bir öge mesela. Siyah beyaz çekilen filmin renkli olan sahneleri yalnızca filmin sonunda, Kafka'nın Şato'ya girdiği anda başlıyor. Burada, yönetmenin yaşadığımız bugüne atıflar yapması bu değişim açıklayabilir. Kafka'nın, Şato'nun içinde, insan beyni üzerinde araştırmalar yaparak modern insanı, modern Frankenştayn'ı yaratmaya çalışan, yani modernizmin mimarı olarak simgelenen profesör'e söylediği söz filmin en önemli noktası: "Ben kabuslar yazmaya çalıştım, sen ise, bunu gerçekleştirdin".

En az Kafka'nın kitapları kadar üzerinde düşünmeye sevk eden bir film "Kafka" ve izlemeye değer.

Korkusuz Genç

Zehranur Babacan

Evet! İşte genç olmanın ilk adımlarını atmıştı. Küçük bedeninin içinden çıkmış tıpkı bir çiçek misali açılıvermişti.

O korkusuz, kendinden emin bir gençti. Geçmiş yıllarını hep başarı ile bitirmiş, kendini hiçbir şeyin yıkamayacağını zanneden bir gençti. Kötü alışkanlıklarına, hayatı sadece gırgır şamata ile geçiren genç arkadaşlarıyla başlamıştı. Hayatın gerçeklerinden henüz habersiz, boş vermişliğin tadını çıkarıyordu. Dini ve ibadeti safsata sanan, öldükten sonraki hayata inanmayan bu genç; can sıkıntısından zehirli bir dumana başvurmuştu. İşte bu zehirli duman sigaraydı. Hiçbir şeye ve kimseye faydası olmayan sigara. Oysa bugüne kadar aldığı ve harcadığı her şeyde markaya önem vermişti, herhangi bir şeye ulaşma çabası içinde olmamıştı. Çünkü her şey zaten elinin altındaydı. Fakat her şeye rağmen yaşadığı hayat onu sıkıyordu. Hayatı, cafe ve eğlence mekânları köşelerinde, bomboş geçiyordu. Yapacak bir şeyi yok gibiydi, içi sıkılıyordu. Kendisiyle kavgalıydı artık, berbat bir

hal yaşıyordu.

Peki, neden tüm bunları yaşıyordu? Neden yaşadığı o lüks hayatın bir anlamı yoktu? Çünkü o kendini yaratandan habersiz yaşıyordu. Sadece kendine ve aklına güveniyordu.

Evet, bütün bu soruları yeni yeni sormaya başlamıştı kendisine. Ve zihnini delirtircesine sorular, sorular, sorular...

Yaşadığı bu psikoloji, gençliğin bütün hevesini kaçırmış, yapayalnız kalmıştı. Demek ki gençlik o kadar da önemsiz bir şey değildi. Hayata dair sağlam temeller o zaman atılırdı. Bütün bunları düşünen genç, akıyla da mutlaka bir yaratıcının olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Ve buna mecbur olduğunu hissederek Allah'a sığınmaya başlamıştı.

Artık Rabbini tanımak için elinden geleni yapıyordu. Peki bunun için nasıl bir çabanın içinde olması gerekiyordu? Geçmiş hatalarını düzelterek, huzurlu ve mutlu bir hayatın temelleri için olacaktı bütün gayreti.

Tatlı bir rüzgâr okşuyordu sanki yüreğini ve kendisine şöyle sesleniyordu; 'Ey kendini aşılmaz zanneden genç, unutma ki her şeyden önce seni bir yaratan var...'

Neyse ki genç adam, yeni hayatına Rabbini tanıyarak başlamıştı.

Hayatımız ve Biz

Merve Güven

Kısa bir yakarıştır hayatımız... bir daha geri gelmezcesine. sevdiğin kadar yaşarsın, sevdiğin kadar sevilirsin. eğer her sabah açmazsan kucağını güneşe, gülmezsen sıcak bir yüze mutlu olmazsın. Gülebildiğin kadar mutlusun çünkü...

Yürüyorsun her yer karanlık, her şey dipte.. Alnını secdeye koyduğun kadar aydınlıktasın. Çevrene mis kokular dağıttın mı işte budur hayat!

Pencereni açıp deli poyrazı karşılayabileceksen eğer, görürsün tüm hakikati. belki önündeki setler aralanır. Belki geçmişe ait bazı kimlikler görürsün. Seversin geçmişini gurur duyarsın... Geçmişini yaşarsın belki kim bilir? Söyleyemediklerini insanlara haykıramadıklarını anlatırsın çağımızın GENÇ ÖNCÜLER' ine. Bence hayat her şeye rağmen güzel, yaşanılabilir. El ele verirse kaç kişi daha sever kim bilir?

Makale Yarışması

Üniversiteliler Arası

"Yalnızlık Çağı"

"Birliktelik"ten "Birey"liğe

Katılım Şartları

- Katılımcıların üniversite öğrencisi olması gerekmektedir.
- Eserlerin daha önce herhangi bir yarışmaya katılmamış ve herhangi bir yerde yayınlanmamış olması gerekmektedir.
- Gönderilen eserler iade edilmeyecektir. Mecra Dergisi eserleri yayınlama hakkını saklı tutar.
- Kişisel bilgilerle birlikte eserler son başvuru tarihine kadar teslim edilecektir.

Son Başvuru Tarihi
16 Mart 2007

Ödüller

1. 1500 ytl
 2. 1000 ytl
 3. 750 ytl
- ve mansiyon ödülleri

Sejici Kurul

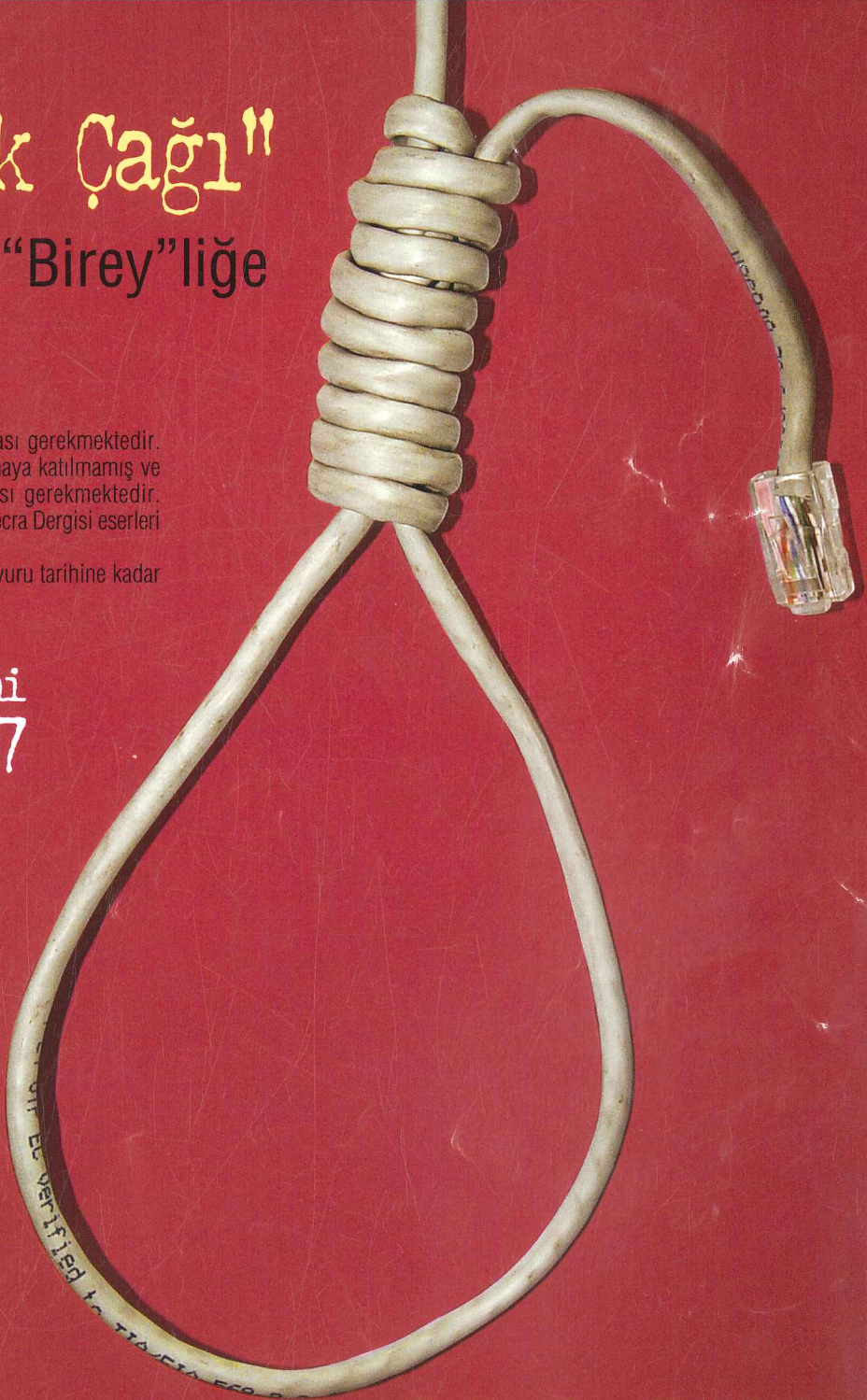
Celaleddin Vatandaş
Mustafa Tekin
Tevfik Emin
M. Emin Babacan
Adem Kandemir

İrtibat ve Teslim Adresi

Kızıtaşı cd. Dolap sk. No:5/3 Fatih İstanbul
Tel: (212) 621 33 02 - Fax: (212) 635 28 12
bilgi@mecradergisi.com • www.mecradergisi.com

mecra

üç aylık üniversite dergisi

EVE YOLCULUK

"AİLE"
KONULU
ÖDÜLLÜ
HİKAYE
YARIŞMASI

Sadece Liseliler İçin

son başvuru tarihi
10 Şubat 2007

Ödüller

1. 1500 ytl
2. 1000 ytl
3. 750 ytl

Yarışma Jurisi

A. Vahap Akbaş • Aziz Erdoğan
Mustafa Aldı • Mustafa Miyasoğlu
Zafer Özdemir